

Redacció
i administració:

València, 244, 1er.

Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39

215 27 84

215 28 05

215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director:

Joan E. Jarque i Jutglar

D.L. 14387

Sol·licitat control O.J.D

Imprès a Barcelonesa

de Publicaciones S.A.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Estel lluminós
d'Espanya, Apòstol
Sant Jaume, el
vostre cos descansa
en la pau, i la vostra
glòria perdura
entre nosaltres

De la Litúrgia de les
Hores
Festa de Sant Jaume

ANY II - N.º 95

Setmana del 19 al 25 de juliol del 1981

30 Ptes.

Però demanen un vicariat

A Montsó no volen separar-se de Lleida

LLEIDA.— Un grup de cristians de Montsó ha tramès als bisbes espanyols i a la comissió de límits diocesans de la conferència episcopal d'Espanya, un document signat per mil dos-cents veïns, en el qual se sol·licita la conservació de l'actual delimitació de la diòcesi de Lleida.

En el document els signants demanen el manteniment dels actuals límits de la diòcesi de Lleida però "potenciant l'aragonisme de la zona d'Osca que inclou a través de la creació d'un vicariat, com ja existia en el període entre els 1633 i 1852".

Afinant

Conversions

Avui ningú no en dubta. La nostra Església, a casa nostra està sofrint una seriosa, diem-ne i creiem-ho, purificació. Els rengles s'esclarissen. De fet, començant per l'abandó de la "pràctica" religiosa, després prenent fàcilment decisions disciplinàries que els separen del cos eclesial, finalment fent-se un "dogma" eteri i propi, avui són molts els que abandonen l'Església. Uns en tenen consciència, d'altres no; a alguns tant se'ls en dona —en "passen"—, altres s'ho prenen amb aire militant-reformador.

El fet no és nou —hi ha quelcom nou sota del sol?— i l'Església, per altres motius, amb una altra escenografia, amb arguments diferents i en altres latituds ha viscut el mateix drama. Ara ens toca a nosaltres.

Després de la ventada —o de la pedregada—, tindrem conversions? Sens dubte. Així succeí a l'Església de França de començaments d'aquest segle. Perquè es dongui un moviment de retorn, però, cal una maduresa humana. Per ara, entre nosaltres, no n'hi ha encara signes.

Joan E. Jarque i Jutglar

Mons. Andrew a la Ràdio Vaticana:

"L'Estat no ha de tenir tant control sobre la informació"

ROMA.— "No és bo que l'Estat tingui massa control sobre els mitjans informatius"; aquest avís ha estat pronunciat a l'emissora de Ràdio Vaticana pel bisbe Agnellus Andrew, vice-president de la Comissió pontifícia per als mitjans informatius.

En una entrevista, difosa per Ràdio Vaticana, monsenyor Andrew afegeix que creu que "l'Estat exerceix un control absolut sobre la informació".

Fent referència a l'informe McBride, sobre un nou ordre mundial de la informació, el vice-president de la Comissió pontifícia per als mitjans de comunicació, declara que cal encoratjar el tercer món a construir el seu propi espai d'informació, de manera que li permeti ésser independent, en aquest camp, dels països occidentals.

El control absolut de l'Estat sobre la informació seria molt greu en el camp de la televisió, diu monsenyor Andrew. Efectivament, diu, la televisió ha esdevingut un membre de la família, i molt sovint, el qui té més coses a dir. I la influència de la televisió anirà creixent en cada família.

Amb un rerafons que s'inicia amb la polèmica sobre la Tèrmica

Cubelles: La veritat sobre la Fundació Estapé

Des de fa unes setmanes diversos mitjans d'informació han anat publicant notes sobre una polèmica sorgida al poble de Cubelles (Garraf) entre l'Ajuntament i el rector.

La informació que fins ara s'ha anat donant sobre aquest afer ha estat d'una sola font: l'Ajuntament. CATALUNYA CRISTIANA creu que l'opinió pública té el dret de conèixer també l'altra part. La nostra redacció s'ha posat en contacte amb fonts fidedignes properes a la rectoria de Cubelles i el bisbat de Barcelona i dona una informació àmplia a la pàgina 9.

POSTRES DANONE

Tres deliciosos suggerències Danone pel seu postre d'avui.

Danone l'ofereix fins a sis postres deliciosos, alimenticis, frescos i naturals perquè pugui escollir i variar cada dia.

Avui, per exemple, li sugereix les Crems casolanes, tant naturals, el Flam d'ou, de llet i ous frescos, un gran aliment, i la Crema de xocolata amb nata, pur xocolata cremós i nata fresca.
Avui, un DANONE
 Quin prefereix?

Aliments frescos i naturals

PETITS ANUNCIS

per a insertar ràpidament a CATALUNYA CRISTIANA els vostres petits anuncis truqueu al número
215 37 50

ES VEN fotocopiadora marca OLIMPIA, model Omega 203 de segona mà, en bones condicions. Telèfon: 215 24 33 - Barcelona.

ES CERCA traductor del croata al català o al castellà. Treball remunerat, algunes hores per setmana a convenir. Telf.: 215 24 33 - Barcelona.

SALOU a cinquanta metres de la platja dels Capellans es lloga apartament 6-7 llits completament equipat i moblat, per mesos o quinzenes. Lliure juny, juliol i setembre. Raó: T. 215 24 33 Petits anuncis.

Residència Femenina d'Estiu

A Hostalets de Balenya. Mesos de Juliol i Setembre. Per informació: ORS c/ de la Torre, 28 àtic 1º. Tel. 217 10 28. els dissabtes dies 20 i 27 de Juny de 4,30 a 8 tarda.

Cerco dona interna per acompanyar matrimoni de vells a Lleida. Un d'ells invàlid. Les tardes les tindria lliures. Telèfon: 23.52.40 Lleida.

ES VEN pis ben conservat de quatre habitacions totes amb sol. Zona Guinardó. 75 metres quadrats. Telèfon: 235 43 41.

ES BUSCA professor de llatí per a classes particulars durant l'estiu. Telèfon: 201 42 26 / 92.

AUSONA

Telèfon
886 35 77

RESIDÈNCIA FOLCH I TORRES, carrer Elisabeths núms. 8 i 10. Residència per a nois. Ambient seriós i apte per a estudis. Preu mòdic. Per a informació: Tel. 257 83 42.

per a insertar ràpidament a CATALUNYA CRISTIANA els vostres petits anuncis truqueu al número
215 37 50

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació · rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24
EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms.....
 Carrer..... N.º..... Pis.....
 Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral	2.229 ptes.	Trimestral	2.074 ptes.
Semestral	4.458 ptes.	Semestral	4.148 ptes.
Anual	8.916 ptes.	Anual	8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
 Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
 Barcelona-7

ANUNCIEU-VOS A

**Catalunya
 Cristiana**

Finances

La convocatòria a Roma —mentre escrivim aquestes ratlles— de 15 cardenals de les més grans diòcesis del món, sembla obeir a un doble objectiu.

En primer lloc apaivagar els rumors, que començaven a circular, sobre la reunió d'un consistori —impossible de realitzar en l'actual estat de salut del Papa— o d'una assemblea general de tots els cardenals com la que va tenir lloc el novembre del 1979 i que, cal remarcar, tenia com a objectiu tractar dels problemes financers de l'Església en general i, en particular, de la Santa Seu.

En segon lloc demostrar que el Papa es recupera de la seva afecció viral i pot reprendre el govern de l'Església.

Ultra aquests dos objectius tàctics, la reunió té un rerefons important. S'ha remarcat l'absència de cardenals italians. Tot amb tot la

Cúria hi és àmpliament representada pel cardenal Casaroli i pel cardenal Caprio, prefecte pels afers econòmics de la Santa Seu. La Cúria, però, per primera vegada, tractarà uns afers, fins ara molt reservats a la seva exclusiva competència, havent de comptar amb quelcom més que el consell d'homes d'Església vinguts d'arreu del món, de nacions riques (7) i de nacions pobres (8). A algú li podrà semblar molt "material" l'afar, però és bo recordar que les cartes de sant Pau en els inicis de l'Església s'ocupen més d'una vegada també de l'administració dels béns dels cristians a favor dels germans en dificultat. Ara, com aleshores, la que passa dificultats és la Seu de Pere. En efecte, s'ha parlat del déficit de la Santa Seu. A la primera reunió de cardenals, el novembre del 1979, es varen publicar xifres per primera vegada. El déficit

del 1979 era de 20 milions de dòlars i en els anys successius s'ha augmentat. Ni les rendes del patrimoni de la Santa Seu, ni els donatius —l'òbol de Sant Pere que va descendir molt després del Concili i no ha augmentat suficientment ara en temps de Joan Pau II— no abasten per a cobrir les despeses de l'administració central de l'Església.

A hores d'ara no tenim informació sobre el que haurà decidit la reunió de Roma. La pregunta que està a l'aire és: aquest consell cardenalici ¿esdevindrà sols un òrgan "consultor" —que fos un òrgan "recaudador", com s'ha insinuat, no sembla versemblant donada la presència de vuit cardenals del "tercer món"— o serà veritablement executiu i com una mena de tribunal de comptes de l'Església universal?

El lector escriu

El Sr. Faulí no imposa cap idea

No comparteixo l'opinió del senyor Joan Janer, manifestada a CATALUNYA CRISTIANA per carta publicada en el núm. 92, i no la comparteixo pel simple fet que, primer de tot, el senyor Faulí no ens imposa cap idea, contràriament al que diu el senyor Janer. Segonament, si hi ha algú a qui no agrada "Punt de vista", només l'ha de passar de llarg; ja veieu si n'és de fàcil! I en tercer lloc, perquè no és cert que l'Església, la qual en el nostre cas es manifesta a CATALUNYA CRISTIANA, s'ha-gi de limitar a ensenyar catecisme i prou. L'home, pel sol fet de ser-ho, ja és polític i per tant, tot deixant lliures els seguidors de la política professional, convé que s'identifiqui d'una manera o d'altra. Jo considero CATALUNYA CRISTIANA un dels portaveus de l'element català catòlic i cristià en general. / Josep Maria Pi.

Deixeu-vos de política

Senyor: Cada diumenge prenc la porta de la Parròquia on vaig a missa, la Catalunya Cristiana. I les tinc totes. I les guardo. Perquè m'agrada i vull ajudar en el que pugui, una publicació CATÒLICA. He escrit CATÒLICA, amb majúscules, perquè voldria que ho fos. Crec que estem faltats d'aquesta premsa i a tots ens fa bé. Per això em sap greu tot el que en ella s'hi escriu i que put a política, encara que ca-

(Passa a la pàgina 4)

Santa Teresa i la mística espanyola

En celebrar el quart centenari de santa Teresa, nascuda a Àvila l'any 1515 i morta a Alba de Tormes al 1582, un no pot deixar d'evocar, entre tantes altres coses com es podrien dir, els corrents espirituals que es feien sentir a la nostra península en aquella època —alguns forts com vendavals—, ja que en la història de l'espiritualitat uns autors es concatenen amb els seus davanters.

Els orígens de la mística espanyola, alguns han volgut veure'ls en els corrents religiosos jueus i musulmans. Sense exagerar la cosa, es pot molt bé dir que tant la pietat jueva com la musulmana poden haver influït en el gust de la pietat interior i personal que tant caracteritzen la mística espanyola del segle de Teresa de Jesús.

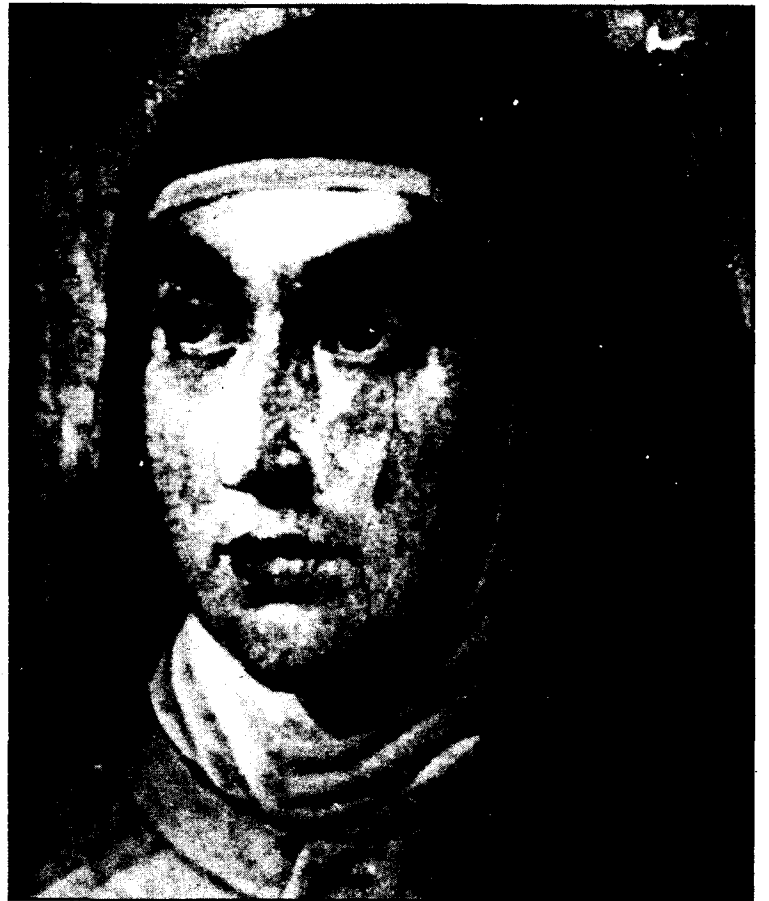
Però el que hi ha de més cert en els corrents espirituals espanyols del segle XVI, és que la nostra península es veu travessada per corrents religiosos ben oposats i que en l'Espanya d'aquest segle hi cova un dels ambients culturals dels més enrarits. Miracle és com hi van poder créixer unes plantes tan delicades com la mística d'un sant Joan de la Creu. Si en el món musulmà els sufites es veieren sovint perseguïts per la religiositat oficial musulmana, en la nostra península l'esperit de la inquisició —que tan esverat tenia a un sant Ignasi— marejà de manera ben pesada els vertaders espirituals.

A Espanya un dels corrents que més batallà per infiltrar-se fou l'erasmisme. Gaudia de fortes simpaties entre la intel·lectualitat més culta i oberta. Però els vertaders espirituals hi passaven més aviat de costat, potser perquè hi veien, més que res, una mena d'esteticisme per a consum de l'esperit; més que no pas un moviment que pretenia una reforma de l'Església. A molts espirituals —com el mateix sant Ignasi—, el fet que Erasme fos un gran humanista, els feia potser oblidar que el clergue holandès duia, a dins, un sentit molt viu de la santedat que devia ornar l'Església. Si el loiolà escrigué en el seu llibre dels *Ejercicios espirituales* aquelles famoses *Reglas para sentir con la Iglesia*, no és menys la preocupació que Erasme manifesta pel bé d'aquesta mateixa Església, encara que en el seu *Elogi de la bogeria* empli la sàtira, la ironia i el sarcasme en comptes de l'estil del llibre pietós. Les coses es poden dir de moltes maneres.

Un altre punt important de referència en aquella Espanya el constitueix la ultracuitada preocupació que la Inquisició mostra pels *alumbrados*, *recogidos* o *dejados*. Aquells oficials del Sant Ofici donen, a vegades, la impressió —com alguns integristes d'avui—, que no se'ls coïa el pa, com vulgarment es diu, pensant en possibles heretges i gent desviada de la santa ortodòxia. Una gran preocupació —que ha deixat funesta herència— la constituïa qualsevol corrent de pensament que pogués venir de més enllà dels Pirineus.

Teresa, ella, rebé la iniciació mística —cosa curiosa!— de corrents espirituals que venien del nord. Osuna i Laredo són dos autors ben emparentats amb la mística que, en darrer origen, no té altra font que el propi mestre Eckhart (1260-1327), passant pels seus deixebles dominicans i d'altres, tots gent de mentalitat ben fora de la nostra península.

El franciscà Francisco de Osuna (1492-1540) pertanyia a un grup de *recogidos* i l'oncle de santa Teresa, don Pedro Sánchez de Cepeda; quan la futura santa tenia vint-i-tres anys, i passava per Hortigosa, li regalà un exemplar del *Tercer abecedario*, manual de meditació contemplativa, que la santa, segons testimoniatge d'una de les seves companyes, continuà de llegir durant tota la seva vida.

Oficialment hi havia més afany per l'ortodòxia que per la santedat. Santa Teresa pretenia exactament el contrari.

De fet, l'exemplar pertanyent a la santa que encara avui es pot veure conservat al convent de Sant Josep d'Àvila porta les traces d'haver estat molt fullejat. La doctrina que Osuna exposa en el *Tercer abecedario* té molts punts de contacte amb els místics rhenans i flamencs. Les possessions espanyoles a Flandes, on bullien els corrents místics vinguts de la Rhenània, serviren de pont perquè entrés la mística nòrdica a Espanya.

L'altre inspirador de Teresa, franciscà també, el frare llec Bernardino de Laredo (1482-1540), escriví, molt més tard que Osuna, la seva *Subida al Monte-Sión* (1556). Teresa el llegí en una etapa de la seva vida en què passava per grans angoixes interiors, en el moment que entrava en la meditació pròpiament mística i trobava dificultats a fer entendre als altres, als seus directors, els seus extraordinaris estats d'esperit. En el paràgraf 12 del capítol XXIII de la seva *Vida* la santa escriu: "Mirando libros para ver si sabría

(Passa a la pàgina 4)

Avisos i comunicats

ESCOLA UNIVERSITÀRIA DE PROFESSORAT D'E.G.B. "BLANQUERNA"

Al quedar unes poques places per omplir en les quatre especialitats (Preescolar, Ciències Humanes, Filologia i Ciències) s'obre un nou plaç de PREINSCRIPCIÓ: del 2 al 24 de juliol.

Les proves d'admissió es faran els dies 15 i 17 de setembre.

S'admeten "condicionalment" els sospesos de COU. Si l'aproven al setembre, podran formalitzar la matrícula definitivament.

Hores de secretaria per a formalitzar ARA la PREINSCRIPCIÓ: matí de 9 a 13, i tarda de 5 a 8. Marquès de Sta. Anna, 7. BARCELONA - 23.

maripolis-84

TARRAGONA, DEL 2 AL 6 D'AGOST

Ja fa més de trenta anys, que un nombre creixent d'homes i dones, de joves i adults, arreu del món, han experimentat que la convivència basada en el manament nou de Jesús pot transformar tota una vida. Les Mariapolis són una expressió del Moviment dels Focolars. Enguany s'en celebraran més de 80 en tot el món; a Espanya, a més de la de Tarragona, n'hi hauran dues més a Salamanca.

CENTRES D'INFORMACIÓ

BARCELONA: Rosa M. Ruiz, Mallorca, 354, 1er., 1a. - Telèfon 258 43 42 - Barcelona 13.

Jordi Marjanedàs, Tenor Massini, 112, 2on. 2a. - Telèfon 330 44 51 - Barcelona - 28.

LLEIDA: Família Bobi, València, 17, 6è., 1a. - Telèfon 20 11 09

GIRONA: Família Dorca, Miquel de Palol, 4, 3r. 1a. - Telèfon 20 05 44.

FIGUERES: Margarita Albert, Jacint Verdager, 20, 8è. 2a. - Telèfon 50 47 44. **Joan Piera,** Rubaudonadeu, 4 - Telèfon 50 34 81.

TARRAGONA: Família Alegret, Florenci Vives, 12, 3r. 2a. - Telèfon 22 96 87.

(Ve de la pàgina 3)

dascú pugui tenir les seves idees, i em refereixo concretament al "Punt de vista" que arriba a ser escandalós ja que, diria, la majoria dels qui llegim la Catalunya Cristiana ens sentim ferits, per un punt de vista tan particular i moltes vegades improprietat. Crec que fa mal. I al propi setmanari.

Feu cas dels que ens molestem en dir-vos-ho. A més, tenim tota classe de diaris amb les seves pròpies tendències.

Deixeu la política de banda i doneu-nos un bon setmanari catòlic. Gràcies. / **Josep Bosch.**

"Punt de vista" amb respecte

Després de llegir el "Punt de vista" del signant Joan Janer, penso que aquest senyor ha oblidat que la seva opinió pot no ser compartida per la majoria de subscriptors de "Catalunya Cristiana".

No veig perquè un setmanari d'informació i de cultura religioses es limiti a la pura informació religiosa. Justament el que ens interessa a tots és una cultura integral ja que la visió religiosa no exclou els problemes polítics i de tot ordre que ens cal aclarir ara més que mai.

No crec que "Catalunya Cristiana" ens proposi a través dels seus col·laboradors res que pugui ferir la nostra sensibilitat religiosa. Per tant jo agraeixo al Sr. Faulí i a tot altre col·laborador, que ens ajudi a eixamplar els nostres coneixements i que ens presenti a reflexió qualsevol motiu d'interès polític o no. / **Pilar Llimona.**

El lector escriu

Petits espais a "Catalunya Cristiana"

Sento dissentir del senyor J. Janer sobre "Punt de vista". A mi m'agrada molt i m'interessa que un fet destacat actual (sigui polític o no) em sigui explicat sota un punt de vista catòlic i democràtic per un escriptor tan prestigiós com és el senyor FAULÍ. I no tracto, amb això, d'imposar els meus criteris personals a ningú; com tampoc crec que al senyor FAULÍ li passi pel cap voler "imposar" els seus, limitant-se a exposar (no imposar) els seus punts de vista personals.

Jo crec que dintre l'extensió del nostre setmanari cristià hi caben molt bé tots aquests petits espais, inherents a la vida, com són: "Punt de vista"; "Cuina"; "Partitura setmanal"; "Dansa-Castellers", etc.; que si no són directament cristians, ens ajuden a apropar i complementar, indirectament, el sentit de la nostra vida cristiana. / **Manel Castell**

N. de la R.- Amb aquestes últimes cartes posem punt final al tema de la conveniència o no dels articles del Sr. Josep Faulí. Com es pot observar els criteris dels lectors són molt distints i fins i tot oposats.

CC. creu que ha de continuar oferint aquestes pàgines d'informació general als seus

lectors. Són molts els qui agraeixen el resum setmanal de les notícies, no religioses, més importants, i és normal que hi apareixi també un comentari que malgrat ser un "punt de vista" com tots discutible no és partidista i és de primera qualitat.

Felicito al grup Xiroi

Realment, considero que la "Campanya de la Joventut de Catalunya pregant el Sant Pare que visiti la nostra terra", promoguda pel Grup Xiroi de Terrassa i amb el suport de CATALUNYA CRISTIANA, és i ha estat un dels més brillants encerts del moviment eclesial català dels últims anys.

El fet que els catalans ha-guem tingut l'oportunitat de manifestar el nostre afecte i la nostra fidelitat envers el Vicari de Jesucrist, l'estimat Papa, és quelcom que ens ha d'omplir d'alegria i esperança. Perquè, de fet, el que aquí transcendeix no és un nombre més o menys elevat de signatures recollides, sinó la voluntat de molts catalans d'escampar la nostra fe catòlica i l'esforç dels qui han estat capaços de promoure aquesta genial idea.

Des d'aquí, per tant, felicito sincerament el Grup Xiroi —al qual m'agradaria conèixer— i m'alegro de tot cor perquè és veritat que no tots els joves passem de tot i la vida per a nosaltres no és un "rotllo". **Albert Prims i Terradelles.**

Voldria ésser útil

Amb extrem m'agradaria que vingués el nostre admirat i estimat San Pare. Sóc d'aquí, Canet, si els puc ser útil per fer propaganda poden disposar de mi encara que tinc 68 anys i no puc fer gran cosa però sento un gran entusiasme.

Atentament els saluda **Reimei Ballart Abril. M. Busquets.**

La campanya no ha perdut el sentit

Després de l'atemptat que va patir el Sant Pare em sembla que estaria molt bé que les firmes que s'han recollit en aquesta campanya que ha fet el seu setmanari se li enviessin.

Vaig sentir a les notícies que segurament no vindrà a Espanya —i per tant, molt menys al nostre país—, però crec que li agradaria veure que, en un dels llocs que ell havia de visitar, unes persones van tenir la bona idea de recollir firmes i així engrescar la gent. Fins i tot potser encara es recuperaria més de pressa.

No ho sé. Potser sí que aquesta campanya ja ha perdut el sentit, però a mi em sembla que no. Seria convenient saber què hi diuen els altres lectors i vostè mateix. /

Marian Parreny i Quadrat.

Voleu felicitat?

Jesucrist ens en vol omplir a tothom. Només ens demana, a tots, que vulguem donar-li el temps del qual disposem lliurement cada dia i anar davant el sagrari a fer-li un regal de la nostra companyia, d'un quart d'hora, de mitja hora o d'una hora, del nostre temps lliure.

Es tracta, doncs, de fer un regal del nostre temps lliure. I ben aviat sabrem el que és FELICITAT. De ciutadans de la terra, Jesucrist desitja molt ardentment fer-nos ciutadans del Cel. Jesucrist desitja la nostra companyia. Si li fem aquest obsequi les espines es convertiran en roses, i una alegria ens acompanyarà de ni i de dia. / **Josep Abelló Pàmies.**

Al Sr. Guinart

En resposta al Sr. Guinart em permeto donar-li la següent informació: **ALBERT SCHWEITZER** "Ma vie et ma pensée" en traducció castellana el títol és: "De mi vida y mi pensamiento". Col·lecció "De todo el mundo" AYMA S.A. EDITORA (1966) Barcelona.

La meua adreça és: Pl. Eivissa 6 7è 3a. Tel. 229 24 22 /

Pilar Llimona.

Joan Baqué

(Ve de la pàgina 3)

decir la oració que tenia, hallé uno que llaman **Subida del Monte**, en lo que toca a unió del alma con Dios, todas las señales que yo tenía en aquel no pensar nada, que esto era lo que yo más decía que no podría pensar nada cuando tenía aquella oración". La santa continuà dient que féu unes senyals en el llibre en qüestió i que el donà a llegir als seus consellers, que eren Francisco de Salcedo i Gaspar Daza, dos clergues que, pel que sembla, poc hi degueren entendre en l'obra de Laredo.

A més d'aquesta funesta ingerència en els seus problemes místics per part de gent no hi estava avesada, santa Teresa va haver de sofrir impertinències d'una altra mena. L'oració era, a l'Espanya del segle XVI, tema polític-social. A Àvila i altres llocs on residí la santa, la gent de la població es creia amb dret de discutir els problemes íntims de la vida espiritual d'aquella monja. A falta de ràdio i televisió, en les tertúnes familiars o de taverna es parlava de la vida, de les dites i fets de la mare Teresa i les seves monges com avui es parla d'un jugador de futbol o del seu equip. Aquella gent es dedicava a coses més perniciosos que a veure pel·lícules porno: jutjaven i criticaven les vides del pròxim amb aquest mal gust que hi ha a casa nostra de preocupar-se sempre més del veí que de si mateix. La mare Teresa era un afer públic i els seus problemes d'oració, qualsevol se sentia amb dret a discutir-los. I no diguem que la política pròpiament dita, la dels homes d'estat, es preocupava de les fundacions de santa Teresa i de tot allò que ella feia o deia tant o més que dels assumptes de l'administració pública.

Hi ha un punt vital en tot procés de vida mística que el constitueix el moment en què, l'afavorit per gràcies sobrenaturals ha de deixar les formes sensibles i imaginatives en l'oració per a entrar en la nua intel·lectual més absoluta que el farà acostar-se a l'essència de Déu. Avui, a un inici, en les tècniques autèntiques del yoga o del zen, la cosa no li implica més dificultats que les pròpies a tot progrés en la vida espiritual. Però figurem-nos l'Espanya del segle XVI, amb aquells pintors realistes que tot ho volen fer entrar pels ulls. La mística espanyola de molts espirituals no sabia moure's de la santa humanitat de Crist. N'hi ha prou amb llegir els **Exercicis** de sant Ignasi. Laredo empenyia la seva lectora a ultrapassar aquesta barrera en la seva cursa d'obstacles cap a Déu que és tota vida d'oració mística. En el capítol XXII de la **Vida**, Teresa es mostra

bastant perplexa davant del problema i fins i tot sembla dissentir, per moments, del criteri del seu mentor, qui, sigui dit de pas, l'exposa amb bastants atenuants. Per molts motius la mística de santa Teresa estava destinada al fracàs en una altra persona que no hagués estat ella.

El que feu triomfar Teresa de tantes dificultats fou el seu realisme; un realisme fet de la puresa nítida del cel castellà. Sempre acabà veient clar allò que, malgrat la confusió i el dubte dels principis, era fruit de la seva experiència personal més íntima. D'una experiència basada en el sentit comú, del que la santa en tenia per donar i vendre.

En aquell segle espanyol, religiosament tan perillós, la santa acabà per sortir victoriosa de totes les seves dificultats espirituals i elevar-se a la cimera d'una vida mística autèntica, perquè, si bé la seva astúcia de dona li ensenyà a subterfugir els encallaments en els quals l'haguessin pogut fer caure teòlegs temorencs o massa temerosos de la traveta de la Inquisició, s'estintolà sempre en el fet experimental, com un bon científic dels nostres dies. I això aparellat amb una paciència extraordinària, també com la del científic experimentador que es passa hores i hores en el seu gabinet. No en va, va escriure en els famosos versos aquells que "la paciència todo lo alcanza".

La mística espanyola del segle del suspicac Felip II és una mística amenaçada per molts parany, alguns propis de totes les èpoques i de totes les místiques, altres ben propis de la societat espanyola de l'època. Oficialment, hi havia més afany per l'ortodòxia que per la santedat. Solament temperaments forts com el de santa Teresa van saber burlar totes les dificultats. Ella ho va fer amb una gràcia molt femenina i castellana. Una gràcia que té molt de senyorial. El que ja és una prova més de l'autenticitat de les seves gràcies místiques. Però hem de dir també que el que triomfà en ella no fou simplement l'esperit autòcton sinó quelcom que venia de més enllà de les nostres fronteres, quelcom que en empeltar-se amb la nitidesa de l'esperit castellà donà quelcom d'extraordinari. Santa Teresa ens dona l'exemple més autèntic de la mística castellana del segle XVI espanyol, perquè rep la influència d'una mística robusta i autèntica com era la mística dels grans mestres rhenans i flamencs, una mística de tots els temps i de tots els països.

(Del "Correo Catalán")

Punt de vista

Desharmonització

El senyor Calvo Sotelo, amb fama de governant de mà dura, aplica especialment aquesta duresa als temes autonòmics. La importància d'aquesta és indubtable i, en principi, l'atenció que el govern de Madrid els dona, positiva. La veritat, però, és que, després dels fets del propassat 23 de febrer, l'interès governamental per les autonomies és malaltís, com si interessés més un port d'arribada determinada que no l'estudi que aconselli o desaconselli aquella fita.

En aquesta com en d'altres qüestions de les anomenades d'"Estat", s'ha posat de moda recórrer al que hom qualifica sense rubor "los cuatro partidos de ámbito nacional", i són aquests els grups amb els quals el senyor Calvo Sotelo vol pactar la seva política. Es tracta, en realitat, de concertar, segons un verb de moda, per tal d'harmonitzar, d'acord amb un altre tan de moda com el primer.

I en què consisteix aquest procés? Es tracta, fonamentalment, de trobar solucions unificades i, sempre, restrictives en relació amb un concepte d'autonomia autèntic. Es tracta, sobretot encara que no es pugui dir d'aquesta manera, de restar força i transcendència a lleis orgàniques com els Estatuts de Catalunya i Euskadi. Fa riure que a un procés d'aquesta mena hom hagi arribat a anomenar-lo "harmonització".

L'intent de desharmonització, doncs, és perillós, perquè, sota l'aparença d'una bona tècnica jurídica, pot invalidar el mateix procés de l'Estat de les Autonomies. Mentre que aquest tot just s'insinua i ho fa, sobretot, a través dels dos Estatuts esmentats, els nous vents —latents, abans esdevinguts tempestuosos, després del 23 de febrer— ens retornen als antics conceptes uniformistes i posen en perill la reforma de l'Estat unitari ja empresa. Després de la Constitució, els dos Estatuts bàsics —en relació amb la història, les reivindicacions i un seguit de lluites— obren unes bones perspectives, però, ara, encetat el procés desharmonitzador, tot és possible en la marxa enrera.

Cal dir ben alt que, al mateix moment en què comencaren les converses sobre el tema entre els quatre partits d'abast estatal —i algun amb ben poc abast—, aquesta desharmonització cobrà força i energies. Les invitacions —sempre poc entusiastes i sempre fora d'hora— a catalans i bascos han volgut fer oblidar un nyap ja consumat, ja que ni bascos ni catalans tenen cap responsabilitat sobre les coses concertades sense la seva presència.

Josep Faul

CATALUNYA

Punset creu necessària la reforma de Centristes

A Catalunya, on Centristes-UCD no compta amb una excessiva força política, Eduard Punset va assenyalar la necessitat de crear un projecte de reforma del partit per a recuperar la credibilitat perduda. Punset remarca el desencís de la gent envers els mecanismes de la democràcia parlamentària, indicant que en un moment de crisi no es toleren enfrontaments interns dels partits. "Seria necessari un estil extraordinàriament delicat i honest per a resoldre els problemes". Finalment, Eduard Punset, assenyala la conveniència d'incorporar al partit tots els sectors afins per arribar a les properes eleccions amb una oferta electoral amb les altres forces i sectors socials que comparteixen les idees del centre.

Les Garrigues ja té Mancomunitat d'Aigües

Ha quedat constituïda la Mancomunitat d'Aigües de Les Garrigues (Lleida), amb el nomenament del president i vicepresident de la junta gestora, a més dels set membres de la comissió.

Ramon Gibert Gibert, regidor independent de la Granadella, és el president de la junta gestora, i Francesc Piñol Sobrepere, alcalde centrista de La Pobla de Cérvoles, ha estat escollit vicepresident.

A la Mancomunitat d'Aigües de Les Garrigues hi participen 29 pobles, dels quals 10 pertanyen a la comarca del Segrià, la capital de la qual és Lleida. L'objectiu és fer arribar aigua potable als 29 pobles de la zona. S'ha de dir també que des de fa un any catorze pobles de Les Garrigues es proveeixen d'aigua potable a través de camions cisterna que proporciona la Generalitat i la Diputació de Lleida.

L'avantprojecte de l'arribada d'aigües, a través de canonades, preveu un pressupost de sis-cents milions de pessetes, però aquesta xifra pot haver quedat desfassada al moment de posar en marxa el projecte.

Que el català s'equipari als idiomes del BUP

El senador socialista Francis-

co Ferrer ha dirigit un prec al Govern sol·licitant que l'estudi de la llengua catalana s'equipari al dels idiomes estrangers que s'imparteixen en els estudis de BUP a tots els instituts d'Espanya. El senador raona la seva suggerència assenyalant que el català es troba en una situació d'inferioritat doncs, exceptuant Catalunya, a cap altra càtedra de l'Estat espanyol no s'imparteixen les seves classes, cosa que paradoxalment no succeeix en alguns països estrangers on és possible estudiar la llengua catalana a l'ensenyament mitjà i superior.

El senador Ferrer creu que l'ensenyament del català podria ser optatiu per als estudiants de BUP i els aspirants a mestre.

ESPANYA

El 72 per cent dels vehicles que entren per la Jonquera es queden a Catalunya

El conseller de Comerç i Turisme de la Generalitat, Francesc Sanuy, ha afirmat que no hi ha cap motiu per a pensar que no s'acompliran les previsions optimistes que en matèria turística s'estudiaren cap a finals de l'any passat.

En unes declaracions a Efe, el senyor Sanuy ha remarcat que "encara tenim el vici del triomfalisme del sector a la recerca d'estadístiques per aconseguir el rècord. Hem de ser realistes i per això cal comptar amb una estadística exacta i seriosa, ja que de moment hem de basarnos en les entrades registrades a les fronteres".

Com a dades noves, el conseller va aportar la creixent reducció del vehicle individual i l'augment del turisme en autocar. El juliol del 1978 entraren per La Jonquera 201.196 vehicles individuals, xifra que reduir-se l'any 1980 a 124.595. Tot el contrari, l'any 1978 entraren 11.783 autocars i l'any 1980 augmentà la xifra a 17.421.

La tendència actual és de superació d'aquesta xifra, ja que en el període gener-maig d'enguany, van entrar 7.017 autocars.

"El 72 per cent de vehicles que entren per la Jonquera, es queden a Catalunya —va dir per acabar—, degut en gran part al preu de la benzina i a la crisi econòmica en general".

Els metges pensen que la situació de la medicina és alarmant

MADRID.— "La medicina espanyola està deshumanitzada i la seva situació és alarmant", segons es desprèn de les dades obtingudes en una enquesta que "Sofemasa" ha fet entre metges que pertanyen a la Seguretat Social i que publica "Consulta Semanal".

La relació malalt-metge es produeix a tres nivells: a casa del malalt (assistència primària), als ambulatoris (assistència secundària) i als hospitals (assistència terciària). Els tres apartats han estat tractats a l'enquesta.

Massificació

A la pregunta: "La medicina espanyola està actualment deshumanitzada?", els metges responen amb un "sí" rotund en el 52,7 per cent dels casos, mentre la negativa correspon a un 42 per cent.

D'entre els motius d'aquesta deshumanització, la massificació està en primer lloc (64,7 per cent), seguit de la manca d'educació sanitària en els malalts, la deficient organització de la Seguretat Social, la mala remuneració del metge, l'excessiva burocratització, etc. Però criden especialment l'atenció, alguns altres motius, aduïts pels metges com a culpables de la deshumanització de la medicina, sobretot perquè en ells els metges "s'hi mullen": la manca de relació metge-malalt i la poca dedicació del metge.

El que abans s'ha esmentat fa comprendre millor algunes situacions que a la enquesta es denunciaven pels propis metges, com el desprestigi de la figura del metge i el desencís professional.

Educació

També la manca d'educació sanitària dels malalts incideix en gran part, sobre la massificació que hi ha dins l'àmbit de la Seguretat Social. Com es pot veure, pluralitat de causes i tres causants: l'organització sanitària, els malalts i els metges.

Sobre si la humanització en el tractament del malalt és imprescindible o no per a la curació d'aquest, la pràctica totalitat dels metges afirma rotundament que és imprescindible (50 per cent) i beneficiosa (47 per cent), sumant únicament el 2 per cent, els metges que afirmen que la deshumanització en la relació metge-malalt és indiferent per aconseguir la curació del malalt.

En l'assistència a casa, només un 4 per cent dels metges afirma que porta una història detallada del malalt visitat, mentre el 19 per cent declara portar-la "ge-

neral i simplificada". En l'assistència a ambulatoris els percentatges pugen fins el 18 i 39 per cent, respectivament.

Però les condicions de treball en què es desenvolupa la medicina propicien que el 49 per cent dels metges no faci cap mena d'història clínica del malalt en casos d'assistència domiciliària i en la d'ambulatori siguin l'onze per cent els que actuen així, la qual cosa redunda en detriment de la qualitat d'aquesta assistència.

Els advocats i els casos de segrestament i estorsió

Només pot repudiar-se professionalment l'actuació d'assessorament jurídic de l'advocat en els casos de segrestament, diu una nota que ha fet pública el Consell General de l'Advocacia Espanyola. El seu president, el senyor Pedrol Rius, ha precisat que a partir d'ara, l'advocat no podrà anar més enllà del simple assessorament jurídic a la família en el cas de segrestament. Si l'advocat vol anar més lluny, no saltarà ni li prohibim pas, però no quedarà de la protecció del Col·legi d'Advocats ni del dret al secret professional, i tampoc podrà rebre cap remuneració per aquest fet.

MÓN

El Comecon no ajudarà Polònia

El Consell d'Ajuda Mútua

(COMECON o Mercat Comú dels països de l'Est) ha finalitzat la seva sessió número 35 sense que s'hagin pres mesures econòmiques d'ajut a Polònia.

Nikolai Fadeev, secretari general del COMECON, va dir a Sofia (Bulgària), on s'ha celebrat la "cimera", que els deu països socialistes membres de l'aliança no han tractat el tema de l'ajut a Polònia.

El primer ministre polonès, general Jaruzelski, pronuncià un discurs a la sessió d'obertura de la "cimera" del COMECON, en el qual demanà als seus "germans" socialistes ajut per a remuntar la gran crisi econòmica que sofreix el país. Aquesta crisi ha provocat que Jaruzelski, en tornar de Sofia, emprengués una àmplia reestructuració en els ministeris lligats a l'economia.

En aquesta 35 sessió del COMECON s'ha fixat a grans trets el "pla de coordinació" per a 1981-85, però els grans temes, com el de la penúria energètica i els dels preus dels productes agrícoles, no s'han resolt.

Lapidat un iranià, acusat d'adulteri

Un iranià, declarat per un jutge culpable d'adulteri, fou lapidat a la ciutat de Kerman. Segons la llei iraniana, per dur a terme la lapidació s'enterra al presoner fins la cintura i després se li tiren pedres que no han de ser massa grans, perquè no el matin desseguida, ni massa petites ja que llavors no li farien res.

La malaltia del Papa, dia a dia

30 de juny

Joan Pau II recobra lentament les seves forces

Joan Pau II segueix refent les seves forces, "malgrat algunes dècimes de febre" segons precisa el 21è butlletí de salut publicat després de mig dia pels metges que l'atenen.

El text del comunicat diu així: "L'evolució de la malaltia del Papa segueix regularment, malgrat algunes dècimes de febre, ocasionades per la infecció viral".

"Les condicions generals assenyalen un millorament progressiu. Els exàmens hematològics, bioquímics, radiogràfics, confirmen l'evolució favorable del quadre clínic".

2 de juliol

Declaracions del doctor Tresalti

El doctor Tresalti, d'acord amb els altres metges, preveu que en un període d'una a tres setmanes el Papa podrà retornar al Vaticà. El director metge del Policlínic Gemelli també ha manifestat que l'equip de metges no ha decidit encara la data de la propera intervenció quirúrgica que el Papa ha de sofrir.

Per altra banda, precisa que les dècimes de febre del pacient no han passat mai dels 37'2. Tots els exàmens confirmen que Joan Pau II està en camí de guariment. Si es tractés d'un pacient normal, ha afegit, podria dir-se que està pràcticament curat. Però en el cas del Papa, víctima d'un atemptat, que ha sofert una greu operació, i que ha estat atès per una infecció pleural del pulmó dret, s'imposa la prudència.

3 de juliol

El Papa renunciaria al seu càrrec

La seva recaiguda i la nova

hospitalització, ahir varen complir-se'n dotze dies, han creat un especial estat d'opinió entre els catòlics, especialment preocupats per a saber si, "en els mesos vinents", el Papa recuperarà totalment el seu anterior vigor físic i la capacitat de la seva intensa dedicació al treball del papat.

Els rumors, a Roma, són abundants, i en algun cas es refereixen a dolències improbables. Fins ara el Papa no ha cregut necessari delegar cap de les seves funcions. A títol de rumor, s'assenyala, no obstant, que hauria comentat amb algun dels seus col·laboradors íntims que el Papa ha de poder realitzar el seu treball, i que si ell no està en condicions de fer-ho, el seu desig seria renunciar i que un altre pogués assumir la responsabilitat de dirigir l'Església.

4 de juliol

L'"operació secreta" pura fantasia

Les condicions de salut de Joan Pau II són satisfactòries, ha repetit dijous el professor Emilio Tresalti, director metge de l'hospital Gemelli, abans de qualificar de "pura invenció" la informació apareguda en un diari italià parlant d'una "operació secreta".

Segons aquest diari, aquesta intervenció quirúrgica hauria tingut per objecte netejar "els nuclis purulents" de les ferides sofertes el 13 de maig. El doctor Tresalti també ha desmentit que les bales que feriren el Papa així com una de les dues americanes que també foren ferides el mateix dia, fossin enverinades.

5 de juliol

Tercera setmana de la seva rehospitalització

En aquesta tercera setmana de rehospitalització que s'inicia, els auguris són prometedors. Hi ha una dada que ha donat a

El cirurgià que va operar Joan Pau II

El doctor Francesco Crucitti amb dos dels seus fills: Antonio, 19 anys, i Roberta, 16 anys. El doctor Crucitti és el cirurgià que va tenir cura de l'operació practicada a Joan Pau II després de les ferides sofertes en l'atemptat del proppassat 13 de maig a la plaça de Sant Pere.

L'eminent cirurgià, de cinquanta-un anys, és un home competent i afable. En unes declaracions a la premsa va dir: "Quan recordava que el malalt era el Papa, em tremolaven les mans. Si Joan Pau II viu, és gairebé un miracle; podia restar paralític".

conèixer —extraoficialment— el professor Tresalti: el Papa, el divendres passat va recórrer 700 metres, sense haver d'interrompre el passeig. Els corredors del desè pis del Gemelli són testimonis d'aquests passos i de la recuperació física del pacient.

El breu comunicat mèdic d'ahir deia: "Segueix la fase de gradual remissió de la malaltia viral, les condicions generals del Papa han millorat sensiblement".

8 de juliol

Descartada la delegació de poders

Autoritzades fonts vaticanes han descartat la possibilitat que el Pontífex delegui els seus poders a d'altres persones durant les vinents setmanes. Segons les esmentades fonts, els rumors no tenen sentit.

Els rumors al·ludien a un suposat rumor de la cúria romana que hauria aconsellat el Papa delegar part dels seus poders a una comissió de cardenals, i així impedir que el cardenal Casaroli —considerat massa "progressista"— fos l'únic intermediari entre Joan Pau II i la resta de la cúria.

El cardenal Casaroli no és l'únic enllaç, ja que el Papa cada dia també despatxa amb monsenyor Martínez Somalo i amb el secretari del Consell dels Assumptes Públics de l'Església, monsenyor Achille Silvestrino. Aquest darrer rep, en un departament del policlínica, ambaixadors, polítics, delegats de go-

vern, etc., que s'interessen per la salut del Sant Pare.

10 de juliol

S'ajorna el trasllat del Papa al Vaticà

El doctor Tresalti, director mèdic del Gemelli, ha manifestat que és improbable el trasllat del Papa al Vaticà en els propers dies. Sembla que Joan Pau II continuarà internat a l'hospital fins que es porti a terme la segona intervenció quirúrgica prevista per treure-li la pròtesi intestinal.

13 de juliol

Llargos espais en la pregària

En la seva habitació de la desena planta del Gemelli, el Sant Pare dedica llargs espais de temps a l'oració: missa, breuari, rosari, etc. També passa estones assegut a una cadira, llegint els documents que els seus col·laboradors sotmeten a la seva consideració. A més, passeja sovint pel corredor del seu apartament amb el fi de recuperar poc a poc la seva forma física.

A tota aquesta informació no manquen rumors no tan optimistes en el sentit que sembla que hi ha alguna complicació en la seva malaltia, de la que no es facilita informació per raons desconegudes.

Documents

La funció dels parlamentaris

Mesos enrera anà a visitar el Papa un grup de parlamentaris francesos. Parlamentaris en sentit ample, perquè a més de diputats i senadors en formen part consellers d'Econòmiques i Socials. S'han constituït en un "Grup d'Espiritualitat" dintre del Parlament francès. Tenen les seves reunions de reflexió i estudi, i periòdicament celebren també la "Missa dels Parlamentaris". Amb llurs esposes i altres familiars van anar a Roma un grup d'uns 350, com a representants del poble, en visita simbòlica de correspondència i agraïment a la que el Papa havia fet al poble francès.

Joan-Pau II oportunament aprofità l'ocasió per a dir alguna cosa que, segons ell declarà, feia temps que tenia ganes de dir. Fou la següent:

"La funció parlamentària, en un règim democràtic, és una funció clau, per a assegurar la bona marxa de la vida social i l'endegament dels afers nacionals, en un clima de lleialtat i de lliure debat, que permeti, als qui han estat elegits per a aquests alts càrrecs l'aportació de llurs coneixements, parers i decisions, amb un gran sentit de responsabilitat. Ja sé que sovint teniu altres càrrecs locals, però a nivell nacional aquest ha de requerir la prioritat dels vostres estudis, de la vostra competència i de la vostra presència. Els textos de les lleis, per petits que siguin, mereixen sempre el màxim de vigilància, de prudència i d'equitat. Això a cada etapa de llur elaboració: a la comissió preparatòria, propostes, introducció d'esmenes, discussions i vot. Entra en joc el bé de tota la nació i, sigui a curt o a llarg termini, les repercussions i conseqüències són d'una gran importància i gravetat. Bé es tracti del reparament d'avantatges o de gravàmens, de projectes educatius o de tot el que fa referència al comportament moral vosaltres podreu constatar que quan allò que és un mal ve permès per la llei, no triga a engendrar confusió a les consciències i degradació en els costums.

Per això tenia ganes de subratllar la importància del vostre servei".
(L'Osservatore Romano, del 5-3-81)

V.N.

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

RELOTGES ELECTRÒNICS
PER A CAMPANAR
AMB ESFERES O
SENSE, adreueu-vos a
ALPORT - Muntaner. 265
1. er, 1.ª - Tel. 209 48 74
BARCELONA-21

Monsenyor Poupart, Pro-President del Secretariat pels no creients

Fe i ciència, dues vies d'accés a la veritat

S'ha traslladat definitivament a Roma, el Pro-President del Secretariat Pontifici pels no creients que fins ara era, a l'ensem, Rector de l'Institut Catòlic de París. Aquest trasllat suposarà una dedicació plena a l'esmentat Secretariat. Per substituir-lo a l'Institut de París ha estat nomenat monsenyor Eyt. Monsenyor Poupart, en arribar a Roma, ha fet les següents declaracions.

—Vós sereu des d'ara, amb total dedicació, encarregat del Secretariat pels no creients. Com enteneu la vostra missió?

—Havent estat elegit monsenyor Pierre Eyt rector de l'Institut catòlic de París, ara podré dedicar-me totalment al Secretariat pels no-creients, càrrec que el Papa va confiar-me ara fa un any.

Em sento conscient del gran repte que representen en el món d'avui l'ateisme, la incredulitat multiforme, la indiferència religiosa.

No es tracta d'un problema solament intel·lectual, sino pastoral: l'ateisme i la incredulitat tenen profundes arrels i implicacions existencials en la cultura moderna. La descristianització és un fet massiu que afecta el conjunt de la societat occidental. La incredulitat no és d'ara, està escampada per tot el món, d'est a oest, de nord a sud.

Tota l'Església és afectada per l'ateisme, la incredulitat i la indiferència: un gran nombre dels nostres contemporanis romanen estranys al coneixement de Déu, altres neguen concretament la seva existència, alguns moltes vegades l'ataquen. L'ateisme es manifesta amb les formes concretes del laïcisme i del comunisme ateu. I la secularització d'un món molt urbanitzat comporta sovint l'afebliment de les arrels religioses.

Certament sóc conscient de la feblesa del nostre Secretariat. Però el seu paper és ésser un

catalitzador i un estimulador de moltes iniciatives, de recerques i de diàlegs suscitats per les conferències episcopals, les universitats catòliques, per tota l'Església: sacerdots, religiosos i laics, cada vegada més i més enfrontats al fenomen de la incredulitat que es preocupen per a comprendre'n les raons i de proposar els millors apropaments a la fe.

Com deia l'apòstol Sant Pere, ens cal sempre "...estar disposats per a respondre a qualsevol que us demani raó de la vostra esperança..." (I Pere, 3:15). En la línia traçada en la seva encíclica "Ecclesiam suam", del papa Pau VI, de qui vaig ésser col·laborador en la Secretaria d'Estat, i en la del discurs a la UNESCO del papa Joan Pau II: el diàleg de l'Església amb les cultures del nostre temps, "aquest camp vital en el qual estan en joc el destí de l'Església i del món, en aquest final del segle XX".

—Quines són les conclusions de la darrera assemblea plenària del vostre Secretariat sobre ciència i incredulitat?

—Aquestes conclusions han estat molt positives. Contràriament al que alguns poden creure, no hi ha oposició de principi entre ciència i fe, i la ciència moderna, per si mateixa, no condueix a la incredulitat. Fe i ciència són dues vies d'accés a la veritat, que és única, i que pels cristians ha pres forma humana en Jesucrist.

Es veritat que certs règims ateu instrumentalitzen la ciència i la posen al servei de llur ideologia. I és exacte que la tècnica, la industrialització i la secularització, filles de la ciència, tenen nefastes conseqüències per a l'existència cristiana.

Ara bé, com ens recordava el Papa en una audiència: La ciència ha d'anar acompanyada amb la consciència. "El retrobament entre la ciència i la fe planteja problemes que el creient pot resoldre raonablement. Però el misteri de la fe sols es pot viure existencialment i el reencontre amb l'ateisme, la incredulitat i la indiferència, requereix dels creients unes conviccions ben afirmades i arrelades a l'experiència cristiana, posseint una sòlida formació no separada mai de l'oració i del testimoni evangèlic. La fe és un do de Déu, una gràcia i, encara, una fe, suposa l'amor".

—Quin serà el tema de la propera assemblea plenària, i quan se celebrarà?

—Els membres de la darrera assemblea plenària han proposat que la propera reunió tracti sobre l'ètica secular amb referència a la incredulitat, tema que demana una llarga preparació diferenciada a través dels diversos espais socio-culturals on viuen els homes d'avui.

Efectivament, un doble fenomen interpel·la l'existència cristiana: A la vegada la puixança d'un agnosticisme creixent a nivell del pensament, i l'empenta d'una concepció materialista de la vida, a nivell dels valors viscuts.

És urgent adonar-se de la importància exacta d'aquests fenòmens en els quals l'amplària i la radicalitat es manifesten sobretot, en les joves generacions. D'ací la necessitat, d'un veritable diàleg, per identificar certes conviccions ètiques basades sobre els valors humans fonamentals comunament compartits, com els drets humans —tot home i tot l'home— el dret a la vida, l'ecologia que és el respecte a la naturalesa, i abreujant, ens cal suscitar un nou humanisme per al nostre temps: sobre aquest punt, l'Església "experta en humanitat", aporta el seu concurs amb un diàleg molt obert amb tots els homes de bona voluntat preocupats pel futur de la humanitat.

—Quins són els vostres sentiments en el moment de deixar París per retornar a Roma?

—Estic molt agraït als qui durant deu anys ben plens i molt feliços a París, ciutat d'extraordinària irradiació cultural, m'han ajudat en el meu ministeri a l'Institut catòlic, on he tingut el goig d'acollir aquest any a 15.000 estudiants, procedents de 118 països, de totes les cultures, races, religions, i fins i tot no creients.

Monsenyor Eyt, que em succeeix com a rector, sabrà assegurar el futur d'aquest gran centre d'ensenyament superior, ireemplaçable per a la "pastoral de la intel·ligència".

També amb alegria retorno a Roma, on compto amb molts amics i de la qual conec la universal irradiació, i més encara tornant per un treball pastoral en col·laboració amb el Sant Pare i lligat a les conferències episcopals a fi de comprendre bé les diferents formes d'ateisme i per a dialogar amb els no creients que comparteixen amb els cristians la fe en l'home, la veritat, la justícia, la pau i la llibertat. El meu gran desig: Ajudar-los a descobrir que Déu no és el rival de l'home, que és aquell que els estima tant que vol unir-los a la seva pròpia vida, més enllà de la seva mort.

Jozef Glemp successor de Wyszynski

Per a succeir el cardenal Wyszynski, Primat de Polònia, que morí fa poc, ha estat nomenat Jozef Glemp, un dels bisbes més joves del món, amb els seus 52 anys d'edat.

Monsenyor Jozef Glemp va néixer a Inowroclaw, de l'arxidiòcesi de Gniezno, el 18 de desembre del 1928. Fou ordenat prevere el 25 de maig de 1956, i vint-i-cinc anys més tard, el 4 de març del 1979, va ser nomenat bisbe de Warmia. Va fer estudis de filosofia i teologia a Poznan i Gniezno; durant els anys 1959-1964, monsenyor Glemp va cursar estudis de jurisprudència a Roma, on es va doctorar.

Encara que monsenyor Glemp és poc conegut fora del seu país, els medis eclesiàstics de Polònia el consideren un home de confiança del cardenal difunt, Wyszynski, el qual, probablement, el tenia com a candidat per a succeir-lo.

Els primers rumors sobre la seva possible elecció van començar a circular la primera setmana de juliol, poc després d'haver arribat a Roma.

El Sant Pare, en un missatge adreçat als fidels congregats a la plaça de Sant Pere, el diumenge, dia 5, va saludar expressament Jozef Glemp i el grup de pelegrins polonesos que eren a la plaça.

Crònica de Roma

Jozef Glemp

Roma.— Com informàvem en el número anterior de CATALUNYA CRISTIANA, semblava que el candidat a la successió del cardenal Wyszynski era monsenyor Macharski, encara que tothom coneixia que el predilecte del difunt era monsenyor Glemp, el seu bisbe auxiliar.

molt probable que molts dels documents de caràcter jurídic publicats durant els anys seixanta pel cardenal foren redactats per Glemp. El Papa va nomenar-lo bisbe de Warmia quan comptava cinquanta anys d'edat. Ha presidit la comissió de "Justícia i Pau" de la Conferència episcopal.

Glemp és un bisbe afable, simpàtic, pietós i molt culte.

El nou primat de Polònia no és un home amb vocació política, en el sentit que hagi intervingut en reformes socials, però ha demostrat tenir un sa i fi instint polític. El nou primat de Polònia és ben vist pel Govern, per l'episcopat i per "Solidarnosc", sindicat polonès que ha expressat la seva satisfacció.

Glemp s'ha preocupat molt per la seva diòcesi, especialment pels seus sacerdots i el seu seminari. També s'ha interessat per la pastoral del matrimoni i de la família. Parla diversos idiomes, i és més obert que el seu antecessor.

Es creu que prendrà possessió del seu càrrec a últims del mes en curs, després del Congrés extraordinari del Partit Comunista. Es segur que la cerimònia constituirà una gran manifestació del catolicisme polonès.

J. F.

Jozef Glemp, actual bisbe de la diòcesi de Warmia (antiga Prússia Oriental), és un dels prelats més joves de l'episcopat polonès, que compta 52 anys d'edat.

El nomenament ha donat una gran alegria a Varsòvia, ja que monsenyor Glemp havia aconseguit diferents càrrecs a la cúria diocesana. No és cardenal, però és molt probable que en el pròxim consistori el Papa li atorgui el capel cardenalici.

Glemp va ser ordenat sacerdot l'any 1956, i va estudiar Dret Canònic a la Universitat Gregoriana de Roma. Quan va tornar a Polònia, va ser conseller jurídic del cardenal Wyszynski, i és

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

D.P.....

- Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.
- Incloc un taló barrat per aquest import.
- Prego al Banc/Caixa.....

Agència..... que se serveixi domiciliari aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA, València 244, Barna-7.

Mons. Pont i Gol, al retorn d'una romeria

“La força de l'Esperit Sant ha estat molt intensa a Lourdes”

Tornà a Tarragona la romeria diocesana a Lourdes presidida pel senyor arquebisbe, doctor Pont i Gol, i organitzada per l'Hospitalitat Verge de Lourdes. Més de cinc-cents romeus de tot l'arquebisbat viatjaren a Lourdes que viu ja intensament els preparatius per a la celebració del Congrés Eucarístic Internacional.

A la seva arribada, el doctor Pont i Gol ha manifestat que “n'hi ha prou amb veure l'alegria del viatgers per a comprovar que la força de l'Esperit Sant ha estat molt intensa enguany a Lourdes. Hem trobat a Lourdes una munió de persones, especialment del tercer món. Arribem, doncs, molt optimistes i amb el desig que tothom conegui Lourdes, perquè la romeria és com una injecció espiritual. No hem fet altra cosa que pelegrinar: aquest ha estat el nostre objectiu”.

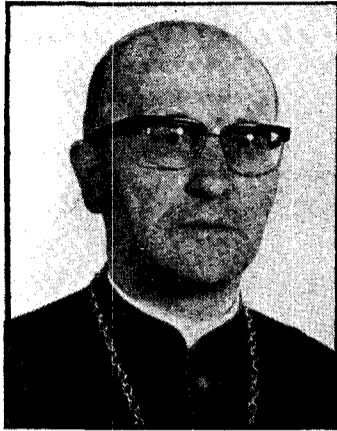
El prelat tarragoní s'ha fet ressò, també, dels preparatius del Congrés Eucarístic Internacional que se celebrarà a Lourdes del 16 al 23 d'aquest mes de juliol, damunt del qual la malaltia del Papa projecta una lleugera ombra.

Finalment, el senyor arquebisbe ha remarcat la important participació dels joves a la romeria. “Es quelcom que ens ha engrescat. Ha estat una estela d'infermeres i “brancadiers”, especialment joves, que durant cinc dies han realitzat un servei encomiable. Crec que això pot ser la base d'un moviment juvenil que vindria a afegir-se als que ja funcionen a l'arquebisbat. Fins i tot hem parlat ja de la possibilitat de celebrar, enguany, una trobada de joves de l'Hospitalitat de Lourdes per parlar d'aquesta qüestió”.

“El Consell de Pastoral no tindrà vacances”

Pel seu interès reproduïm part de la conversa radiofònica de l'Arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol, corresponent al dissabte 27 de juny del 1981.

— Senyor Arquebisbe: Sembla que, com en diverses converses s'ha referit, la tasca comunitària de més relleu a l'Església de Tarragona, durant aquest mes ha estat la realitzada pel Consell Dioce-

sà de Pastoral. Hi haurà alguna activitat durant el parèntesi de les vacances?

— Allò que és cert és que no hi haurà vacances del tot. La raó és perquè el nostre Consell Diocesà de Pastoral ha donat ja el seu primer pas, i el segon ha entrat ja de ple. El primer l'ha donat d'acord amb les previsions estudiades, i també amb l'experiència del camí que ha anat fent, i que ha durat, de fet, gairebé els dos cursos darrers. L'experiència ens ha fet perfilar aquelles primeres previsions, omplint-ne els límits, rectificat-ne al-

guns procediments o modificat-ne alguna estructura.

En tenim exemples, com és ara, entre d'altres, la forma de crear un Organisme Consultiu Permanent de Pastoral, cosa molt convenient, donada la condició de caràcter temporal i ocasional, i no d'institució permanent, que té el nostre Consell. La solució trobada salva el caràcter diguem-ne democràtic, d'elecció, i a l'ensems no té el camp d'actuació restringit a les qüestions concretes que provoquen la convocatòria del nostre Consell, que és nou en cada nova ocasió, sinó que s'estén a totes les situacions i actuacions de l'Església Diocesana. Això s'ha aconseguit creant una Comissió Permanent, formada per vint membres, quatre per cada una de les cinc zones del bisbat. Són elegits pels delegats dels grups de la respectiva zona, abans d'acabar el mandat de cada sessió. Així, l'Església local no resta mai òrfena de la col·laboració col·lectiva de tot el nostre Poble de Déu.

Assemblea de dones d'Acció Catòlica, a Lleida

Lleida.- Les dones d'Acció Catòlica celebraren, el passat mes de juny l'Assemblea a Lleida. Aquesta assemblea catalana és itinerant, cada any se celebra en un lloc diferent. Així cada diòcesi pot fer l'experiència del que és comptar amb la presència i realitat viva, a la pròpia casa, de l'Assemblea de Dones d'A.C. Es un signe més de l'eclesialitat del Moviment.

A l'Assemblea de Lleida s'ha donat la novetat de la participació d'una representació de Joves i dels Homes d'A.C. de la diòcesi anfitriona. Aquesta presència serví per a expressar millor la solidaritat eclesial dels Moviments de l'Acció Catòlica. Participaren a l'Assemblea unes 200 dones; alguns conciliaris i la delegada diocesana i la regional. Es compta també amb la presència i participació activa de D. Bernardo González, Consiliari Nacional, i de la recent elegida Presidenta Nacional Eva Gómez Pina. El bisbe de Lleida presidí l'acte final i la concelebració eucarística. Enviaren telegrams d'adhesió els senyors Arquebisbe de Tarragona i els bisbes de Vic i Solsona. Les militants que participaren a l'assemblea provenien de les diòcesis de Tarragona, Barcelona, Solsona, Seu d'Urgell i un bon nombre de Lleida.

A l'Assemblea va quedar ben clara l'actualitat del Moviment de Dones d'Acció Catòlica com a Moviment d'Església, necessari avui i amb gran projecció de futur i penetració en la societat. L'Acció Catòlica de Dones és un moviment molt d'avui al servei de la dona per amor de l'Evangeli i de servei a l'evangelització per la promoció de la dignitat de la dona encarnant la militant els valors del Regne de Déu.

Jaime Montaña

El dret a parlar

Un moviment necessari

En el número del Full parroquial del Bisbat de Girona corresponent al dia 19 de juliol apareix la següent carta del bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, als seus feligresos:

“Resulta desconcertant que persones que anys passats aplaudien els bisbes quan parlaven de la dimensió social de la vida cristiana, de la llibertat o dels drets humans, ara els demanen que callin davant dels problemes d'ètica familiar o de l'ensenyament. I al revés, els qui es molestaven per les intervencions episcopals de caire social, ara es queixen dels bisbes perquè no defensen amb la deguda energia —diuen— els valors morals de la família, segons ells els entenen.

Contrasentits de la vida, que no han de sorprendre, però dels quals convé alliberar-se.

Quan els bisbes parlen no busquen la seva autoafirmació, sinó l'afirmació del missatge evangèlic. Els bisbes com a caps de l'Església tenen el deure de parlar; la paraula de l'Evangeli no pot restar encadenada. Si la seva missió és de guiatge, han d'assenyalar el que és bo i advertir el que és dolent, han de recordar el que sovint oblidem i que, tanmateix, és necessari.

Parlar és un deure dels bisbes que respon a un dret dels fidels a ésser orientats en la fe. Ara bé; també és natural que la seva paraula no plagui sempre, perquè sovint han de fer-nos memòria de veritats que vénen costa amunt o que estan posades en qüestió per noves especulacions opinables o per sistemes de vida al marge de l'Església.

Tot ciutadà ha de tenir dret a parlar, mentre ho faci amb respecte per a tothom. La llibertat d'expressió dona dret a parlar; però la mateixa llibertat obliga a fer-ho sense ofendre les persones.

Ara se'ns han obert les comportes de la llibertat. Però s'ha anat més enllà del compte. Sovint s'ironitza sobre creences i valors que són sagrats per a molts creients. S'exhibeixen al públic imatges que fereixen el sentit més elemental del pudor. I això ja surt del camp dels drets. El responsable de la bona convivència ciutadana ha de vetllar perquè es guardi el respecte a tothom, majorment als qui tenen menys defenses.

Que els bisbes aixequin la seva veu i que l'endemà surti un líder polític o un particular a contradir-la, deu entrar en el joc democràtic d'un estat aconfessional; hem d'acostumar-nos-ni.

Que hi hagi qui no accepti fets o creences que per a altres són sagrades, deu ser qüestió de la consciència de cadascú.

Però no ens neguem mútuament drets ni ens fem al respecte. La correcta actuació en aquest camp donarà un índex de maduresa ciutadana.”

Jaume Camprodon

Bisbats i moviments

Robatori sacríleg a Bellver d'Ossó

A primeres hores de la matinada del dia 26 de juny uns desconeguts entraren a l'Església parroquial de Bellver d'Ossó, després de forçar la porta exterior i la de la sagristia. En el seu afany de trobar objectes de valor obriren també el Sagrari per a apoderar-se del copó que hi havia amb l'Eucaristia que deixaren en una capsa de cartó. Arrabassaren tots els objectes que consideraren d'or o plata o que tenien alguna quantitat, deixant els que són d'altres materials menys nobles. Entre altres objectes s'endugueren: dos calzes amb les respectives patenes, i la copa d'un altre, un copó amb dues píxides i la copa d'un copó petit, i la custòdia de la processó del Corpus. Tots aquests objectes, a part del seu valor material artístic, tenien un valor sentimental entranyable per part dels feligresos els quals en circumstàncies difícils els havien salvaguardat amagant-los en les seves pròpies cases; Els lladres també obriren violentament els panys i portes de les caixetes de les almoines i ofrenes. Sembla que les quantitats apropiades devien ser molt minces.

Els autors del robatori no tocaren cap imatge, ni llibres, ni ornaments litúrgics, que no ofereixen cap interès per als seus objectius econòmics o col·leccionistes. Però amb aquest acte vandàlic, aquesta petita parròquia, que amb gran entusiasme i esforç restaura a poc a poc la fàbrica de l'edifici per a restituir-li la seva fesomia romànica dels seus orígens, ara resta empobrida en perdre tots els objectes metàl·lics usuals en les celebracions litúrgiques.

Noces d'or sacerdotals al Pla de Tartera

Deu preveres diocesans acaben de celebrar les noces d'or de la seva ordenació sacerdotal. El dia 14 de juny de l'any 1931 foren consagrats preveres pel Bisbe d'Urgell Dr. Justí Guitart, juntament amb cinc companys més que ja han mort. Per a celebrar la festa de les seves noces d'or sacerdotals, el dia dos de juliol s'han reunit tots amb el Sr. Bisbe, a la residència de les Carmelites de Sant Josep, al Pla de Tartera, han concelebrat l'Eucaristia i s'han aplegat a la taula en un dinar de germanor. El Sr. Bisbe els ha volgut agrair

aquests 50 anys de servei a la diòcesi, particularment en les èpoques difícils que han viscut. Amb ell han donat gràcies a Déu dels dons rebuts i de llur fidelitat sacerdotal, i han pregat també pel descans etern dels companys difunts. La majoria d'aquests sacerdots ofereixen encara bons serveis a l'Església en parròquies o institucions, i és admirable el bon estat de salut de què tots gaudeixen, tenint en compte que sobrepassen el 75 anys d'edat. Quan les seves forces defalleixin, hom preveu que s'agregaran considerablement els problemes del servei ministerial en la diòcesi.

Concretament, els mossens que celebraren aquesta festa foren: Antoni i Palau, Francesc; Castell i Jaquet, Ramon; Constansa i Farré, Andreu; Duran i Colom, Cels; Marquès i Canes, Nemesi; Parramon i Torra, Pere; Porta i Perucho, Joan; Servat i Moles, Enric; Vidal i Guitart, Josep M.; Vives i Mir, Albert.

Activitats centenari Santa Teresa

Durant els mesos de juliol, agost i setembre es tenen programats grups diversos per a estudiar i difondre l'obra espiritual de Teresa, de manera especial Las Moradas. Per a informació: IV Centenari de Santa Teresa. Leopoldo Alas, 9 Barcelona-12, o també: P. Luis Romagosa (prior dels carmelites). Sant Miquel, 44. Badalona (Barcelona).

SEU D'URGELL

El senyor Bisbe de la Seu d'Urgell, monsenyor Joan Martí i Alanis ha fet els següents nomenaments:

— Vicari General Administratiu: Mn. Ramon Vilardell i Mitjaneta.

— Vicari General de Pastoral: Mn. Joan Pujol i Balcells.

Andorra

— Delegat Permanent de la Mitra pels afers d'Andorra: Mn. Nemesi Marquès i Oste.

— Secretari de la Delegació Permanent: Sr. Joan Massa Sarrado.

— Delegat Permanent honorífic: Mn. Gregori Creus Setó.

Amb un rerafons que s'inicia amb la polèmica sobre la Tèrmica

Cubelles: La veritat sobre la Fundació Estapé

Des de fa unes setmanes, diversos mitjans d'informació han anat publicant notes sobre una polèmica en el poble de Cubelles (Garraf), entre l'Ajuntament i el rector. Aquest últim, segons les notes esmentades, és acusat d'irregularitats en la gestió d'una fundació benèfica de la qual és president.

La informació que fins ara s'ha anat donant sobre aquest afer, ha estat d'una sola font. Creiem que els nostres lectors i l'opinió pública en general tenen dret de conèixer també l'altra part. Sense cap ànim d'entrar en una polèmica, que d'altra part està "sub judice" —en mans de la justícia— la nostra redacció s'ha posat en contacte amb fonts fidedignes properes a la rectoria de Cubelles i al bisbat de Barcelona i podem donar la informació següent:

La "Fundació Estapé"

El doctor Francesc Estapé Peñellas, antic director de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona, llegà tots els seus béns a les religioses d'aquelles hospital, amb la finalitat de crear una llar per a vells. Les religioses no acceptaren el lle-

La nova rectoria de Cubelles que fou construïda amb la cooperació generosa i entusiasta de tot el poble.

gat, que passà a ser regit per una Fundació de la qual en són membres el rector, el batlle i altres veïns de Cubelles. De fet, sem-

bla que els béns del llegat — una casa no massa gran, unes finques i una col·lecció de pintures de valor dubtós— no constitueixen una base econòmica suficient per a la finalitat que, en principi, pretenia el donant.

La col·lecció de pintures

Pel que fa a les pintures i escultures del llegat, cinquanta

en total el seu valor, segons el dictamen d'un expert, és molt inferior al que certes informacions poden haver donat a entendre i el rector, que a més és president de la Fundació, les té dipositades a la rectoria per raons de seguretat, ja que altres llocs no les reuneixen.

El rerafons de la Tèrmica

No és gens arriscat dir que en

tot aquest afer hi ha el rerafons polititzat dels partidaris i dels opositors de la central tèrmica de Cubelles. S'ha volgut presentar el rector com un aliat d'aquesta empresa d'electricitat, quan ell s'ha limitat, segons les nostres informacions, a aprofitar l'avinentsa de la creació de llocs de treball per ajudar a trobar feina a més d'un dels veïns del poble, en atur. Per altra banda, la tèrmica ha aportat, segons l'opinió de molts, notables millores urbanístiques, esportives i sanitàries al poble de Cubelles.

Un terreny de la Fundació va ser llogat a la tèrmica per un període de temps que toca ara el seu fi, ja que l'altra alternativa era l'expropiació forçosa per estar declarada de bé comú per la llei, puix és col·lidant amb les instal·lacions industrials i s'havia de convertir en terreny verd i jardins, cosa que aquella empresa ha fet.

L'actitud de l'arquebisbat

Puix que tot l'afer està ara en mans del jutge, l'autoritat diocesana, com és natural, no es vol pronunciar sobre les qüestions en litigi i com és natural, també, està al costat del rector de la parròquia de Cubelles, l'honestitat del qual no té perquè posar en dubte mentre no es demostrï el contrari, i que gaudeix de l'estima no sols dels seus feligresos, sinó també de la majoria del poble de Cubelles.

Aquest país

La Model i la insolidaritat

A tothom li agradaria fruit dels beneficis de viure en una societat desenvolupada, neta, rica, lliure i justa, però, sense haver de carregar amb cap, ni una, de les contrapartides que necessàriament comporta. Per exemple, una: haver de cedir, segons en quins casos, en benefici d'això que d'un temps ençà tan poc ressoa, a l'altre que és el bé comú. La pregunta té una resposta clara: tot allò que pot beneficiar la gran majoria d'una societat determinada. Encara que aquest bé suprem sovint s'hagi d'imposar sobre els interessos de pocs.

Els escarfaills que s'han pogut observar darrerament per part dels propietaris i ajuntaments pel que fa al rebuig de rebre en els seus termes municipals un o diversos mòduls de la nova presó Model, és un exemple prou clar sobre la necessitat que el bé comú s'imposi sobre el bé particular.

Les mostres d'insolidaritat humana que s'han donat haurien de fer reflexionar tot el nostre poble. "El mal, que el passi el veí; els pretesos o reals inconvenients, que els pateixin al poble del costat, i a nosaltres que ens deixin tranquils...". Aquestes expressions, amb les quals hom podria definir perfectament la reacció dels presumptes afectats; sovint han anat acompanyades per la demagògia emprada a tones, tot "adornant" la qüestió. Tot plegat, molt lamentable.

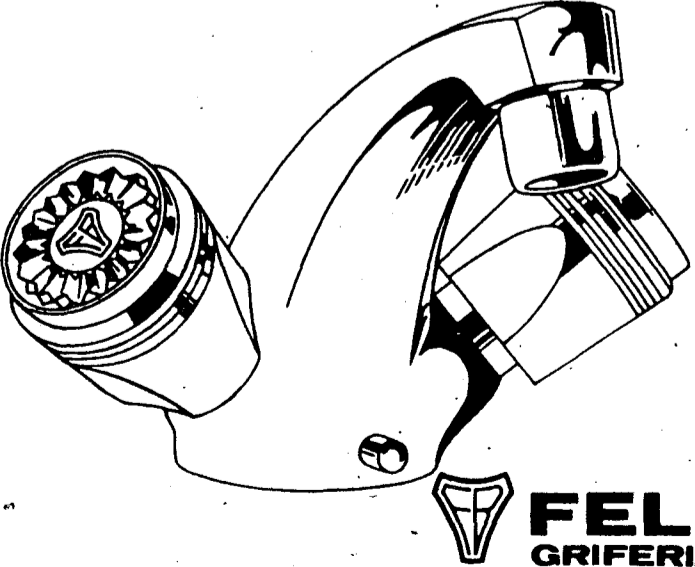
Com ho és també el fet que s'hagi intentat desprestigiar, una vegada més, l'Església, fent entendre qui sap quantes fosques intencions o l'al·lusió a les "grans riqueses del bisbat de Barcelona".

Al capdavant, l'expropiació forçosa, la designació dels llocs d'una forma unilateral, ja que ni el diàleg ni la negociació han estat realment possibles, ha estat l'única sortida a una situació inaguantable com és la de la presó Model. Tot plegat, i no em fa por repetir-me, molt lamentable.

Antoni Plaja i Mateu

Trianón N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador:
Solicitenos
cuanta información
precise.

De venta en almacenistas de saneamiento.

FELIU BOETS A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

"Els qui ensorrin un edifici històric-artístic l'hauran de reconstruir"

L'historiador taradellenc mossèn Antoni Pladevall i Font és cap de la Secció d'Inventari del Patrimoni Arquitectònic, a l'ensems que cap en funcions del Servei de Patrimoni Arquitectònic, dependent de la Direcció General del Patrimoni Cultural del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

Antoni Pladevall i Font nasqué a Taradell ara fa 47 anys. Fou ordenat sacerdot el 1957 i estudià a la Universitat Catòlica de Lovaina (Bèlgica). Es formà al costat del doctor Eduard Junyent, insigne historiador, amb qui col·laborà al Museu Episcopal de Vic i Arxius Diocesans. Pladevall és redactor del catàleg monumental del Servei de Conservació de Monuments de la Diputació de Barcelona. Actualment és arxiver de l'ajuntament de Barcelona.

Entre els estudis històrics més importants que ha publicat cal esmentar "Els monestirs catalans" (1968), "Sibil·la de Saga" (1973), "La comtessa Ermessenda" (1975), "Els orígens de la família Moncada" (1969), entre d'altres. Ha col·laborat també en la redacció d'alguns articles de la Gran Enciclopèdia Catalana i és autor del primer volum de la nova Gran Geografia Comarcal de Catalunya, així com co-autor del segon volum, que fa pocs dies que ha sortit. També ha publicat una colla de monografies locals sobre Centelles, Vidrà, Lluçà, el Fai, la Ral, el Coll, Sant Hilari, el Montseny i Viladrau, així com sobre parròquies i monestirs del bisbat de Vic, publicades a la revista del Patronat d'Estudis Ausonencs, "Ausa" i al "Full Diocesà". Antoni Pladevall col·labora sobre temes catalans al "Dictionnaire d'Histoire et de Géographie ecclésiastiques".

CATALUNYA CRISTIANA ha volgut oferir als seus lectors una conversa que ha mantingut amb mossèn Antoni Pladevall perquè coneguin la seva personalitat, els seus projectes, les seves il·lusions en aquest nou càrrec al front del patrimoni cultural i arquitectònic de Catalunya.

— Som els responsables de la coneixença del patrimoni arquitectònic català, de tot Catalunya. També portem el control dels edificis i més tard es farà el pla de restauracions.

En concret es pot dir que agafem: pobles i llurs conjunts monumentals; edificis dits monumentals, i peces de valor connectades en aquests edificis.

Nosaltres, la Generalitat, hem assumit ara tot el que tenia la Direcció General del

Patrimoni Arquitectònic d'interès Històric-Artístic. També ha passat a la Generalitat tot allò que era competència de l'Estat. Hem rebut la responsabilitat sobre la conservació de tots els edificis artístics.

— Concretant, quina és la tasca que ara esteu realitzant?

— Mira. Ara estem fent una tasca d'inventari d'edificis i peces anexas als esmentats edificis (un finestral, un retaule). Quan tindrem l'inventari complet, una part d'aquest passarà a la llista de monuments a conservar.

Per obtenir una llista com més exhaustiva millor, es fa servir una xarxa de col·laboradors que coneixen bé cada una de les comarques. Així l'inventari serà el màxim de complet.

Evitar els fets consumats

— Tot això està molt bé, però no creus que és necessari que

es confeccioni una llei de Patrimoni Artístic?

— Certament que sí. Tot aquest treball per tal d'obtenir un bon inventari dels monuments artístics que posseeix Catalunya ha d'anar protegit per una llei del Patrimoni Arquitectònic i Cultural, que precisament en aquests moments està en període d'elaboració.

Les lleis que es volen fer han de ser coercitives per tal de protegir el patrimoni. Fins ara, si tiraves a terra un edifici declarat monument artístic, arquitectònic, es posava una multa de 60.000 pessetes. Es pagava la multa, que no poques vegades ja s'havia fet entrar en el pressupost, i en paus. Ara hom vol evitar els fets consumats, i s'intenta que la futura llei obligui els responsables d'aquella destrucció a tornar a edificar l'edifici tal com estava i a més hauran de pagar una multa. Aquest és l'esperit de la llei. Esperem que aquesta prosperi i quedi aprovada pel Parlament.

Entremig d'arcs gòtics i escultures, malmeges pel temps, creix l'herba dins. Aquest magnífic monument s'ha fet malbé sense que ningú no se'n preocupés.

— Tot això està molt bé, però la persona que té un edifici històric, artístic, si el vol vendre no ho pot fer; pot ser que no tingui diners i, si apurem la cosa, pot succeir que aquesta persona es mori de gana i no pugui vendre l'edifici...

— Certament que pot passar que una persona necessiti vendre l'edifici i en canvi no ho pugui fer, per les seves característiques. Crec que aquestes persones han de tenir una compensació que desgravi, així com rebre una ajuda. El patrimoni té una funció pública, per tant hi ha d'haver una compensació pel propietari. Això ho ha de preveure la llei.

Contra la venda de rectories

— Cert que les esglésies no es venen, però en canvi sí que es fa amb les rectories. Què en penseu d'això?

— Jo sóc contrari de la venda de rectories. Sóc del parer que si l'Església no pot mantenir les rectories s'hauria de fer un contracte a molt llarg termini amb la condició que el llogater l'arregli. Aquesta forma de contracte seria una compensació i així s'evitaria que les rectories no es degradessin. Amb tot, el que no s'ha de fer mai és vendre-les. S'ha de pensar que les rectories no són patrimoni de l'Església sinó del poble.

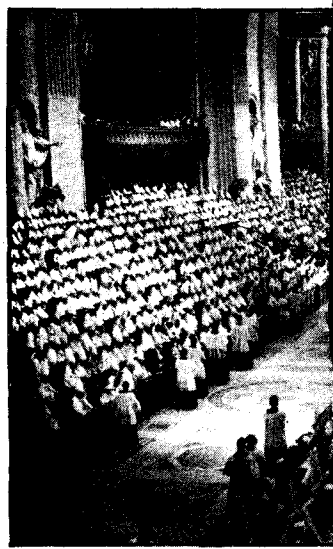
— El Servei del Patrimoni Arquitectònic ha de tenir cura de vigilar i vetllar per la integritat dels edificis; és responsable de tots els edificis, però al mateix temps també té la responsabilitat immediata sobre la part de diners que l'Estat ha traspassat: 200 milions de pessetes. A més, vol dedicar-hi cent milions més per adquirir nous edificis de valor arquitectònic. Vol adquirir edificis per augmentar el patrimoni arquitectònic de Catalunya a través del deute públic...

Quin criteri seguïu en concedir ajudes als edificis arquitectònics?

— Mira, quan es restaura un edifici es vetlla la seva destinació. Vull dir que tenen prioritat aquells edificis que estan a mans d'un grup, d'una associació, etc., perquè tenim la seguretat que aquests vetllaran per la seva conservació, i així s'evita llençar els diners, car si d'aquell edifici restaurat no se'n cuida ningú, fàcilment es degrada i es destrueix.

Antoni Pladevall és una persona que sap el que té entre mans. A més, estima la seva professió i s'hi lliura totalment. No en va fou deixeble i col·laborador de l'historiador mossèn Junyent.

Josep Maria Pàmies

El que volen

"Una Església i gest per nosaltres"

El 21 de març del 1958 a Shanghai feia ja un any que estava organitzada pel clergat considerant sacerdots que no compartien l'ortodòxia. Chang Kia-shu és elegit vicari general reconeguda per la Santa Seu o patriotes.

Chang Kia-shu compta actualment "il·legítim" (o sigui consagrat sense la Santa Seu, el titular de la qual està la seva edat, és molt actiu i revulsiu). President del Consell d'Afers religiosos de la revista Construcció de Xina (1958) clarificador.

— He après gradualment — es serveix al poble de tot cor, i que no nostra Església. Vivint la meua vida això és, que el catolicisme, els sacerdots i els fidels de la Xina han de posar-se a treballar compartint alegries i dolors (i tristors) independentment i gestionada davant el poble.

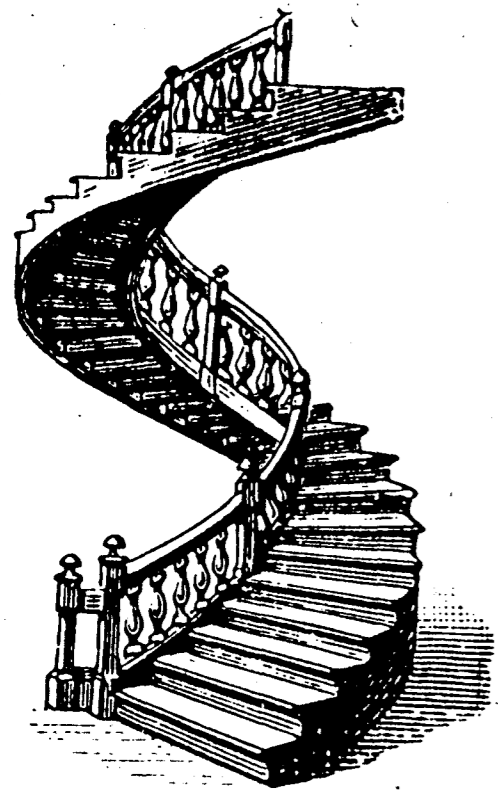
El principi de l'autonomia i de la independència de la Xina es repeteix diverses vegades a l'Estat socialista. Però, encara no llibertat — explica Chang Kia-shu — forces estrangeres, de "traïció" que lligades als interessos de

Silenci de mentrestant

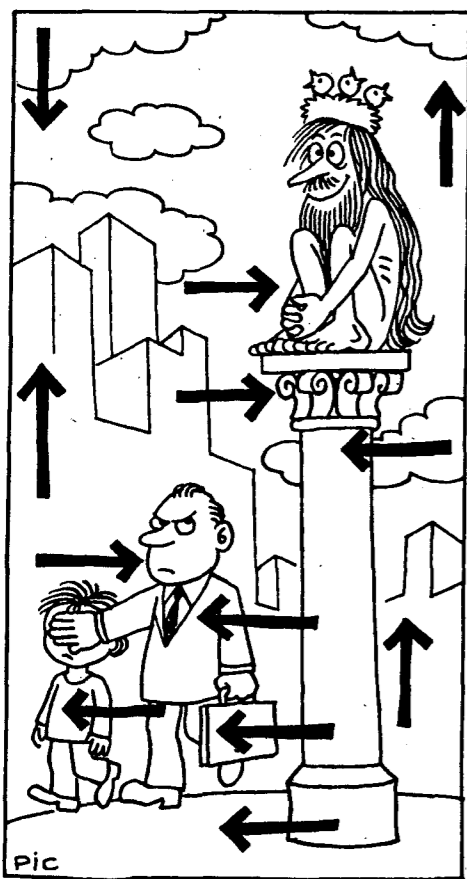
La Santa Seu continua increïblement muda. De Pequín ha vingut un "refús" del nomenament de mossèn senyor Domènec Tang com a arquebisbe de Canton. L'Associació patriòtica dels catòlics xinesos i la Conferència episcopal la consideren "il·legal", i, a més, un "acte d'hostilitat" vers la República Popular; un portaveu governamental parla sense paliatius d'"ingerència" en els afers interns de la Xina.

Mentrestant s'està dient tot allò que no hi ha cap reacció per part de la Santa Seu. Vaticà, ni tant sols el més petit comentari. Un silenci que, per la seva llarga durada sembla inevitablement amagar una gran dificultat, o un cert sentit de culpa i impotència.

Però, per què aquest silenci? Motius de prudència, d'oportunitat? Està justificat que la diplomàcia vaticana — si vol estar en sintonia amb un Papa que es dedica a la defensa dels drets humans i de la veritat — no vulgui dir absolutament en aquest cas? Després de trenta anys d'opressió més dura de les opressions religioses catòlica prohibida, els temples clausurats o destruïts, bisbes

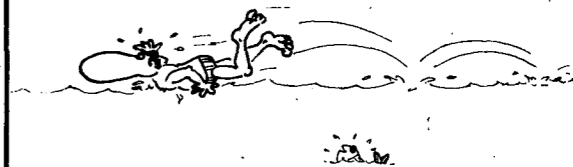
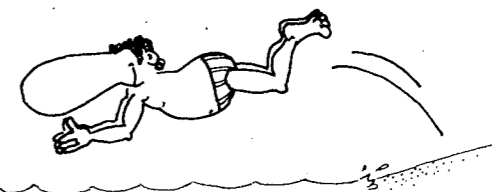
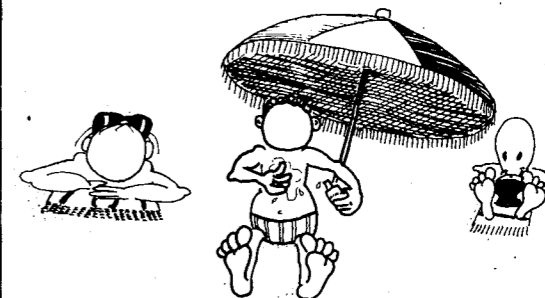
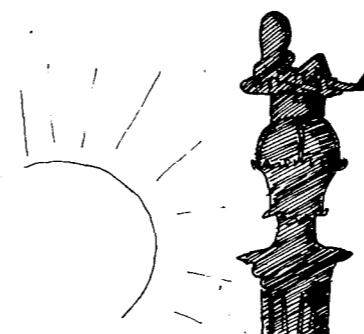
Col.laboració

Pic

© Cunat Sabadell

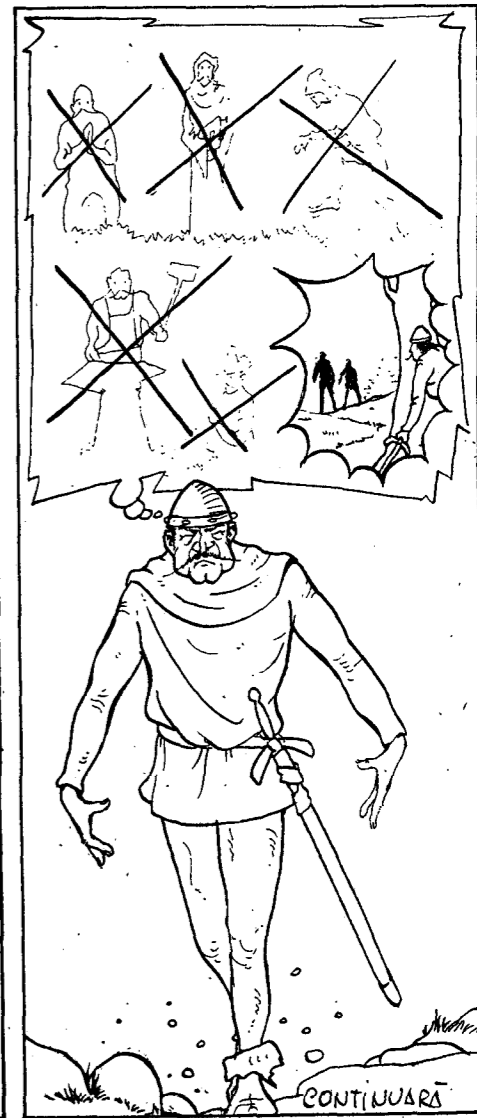
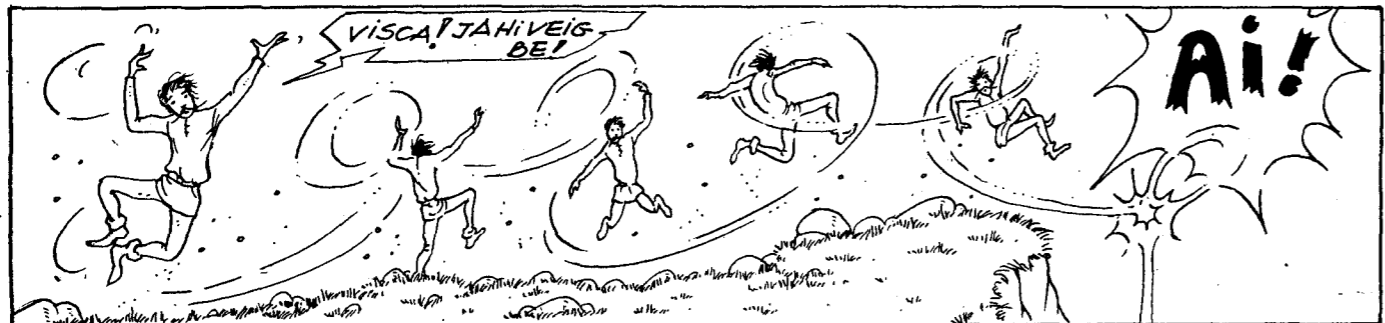
Els dibuixos d'en MIC

MIC

MIC

La Ciutat, el Poble, la Comarca

L'Esperit de Jesús, esperança d'un món nou

1. Jesús construeix "home nou i el món nou per la fe i l'Esperit. El cristià torna a néixer del baptisme, s'alimenta de fe, esperança i amor en la comunitat, i el seu codi moral són les Benaurances, anunci de l'exigència de l'amor i d'alliberament de l'egoisme. Així comença, en cadascú, la transformació del món, caminant vers la plenitud del Regne de Déu definitiu.

2. L'amor de Déu, manifestat en Crist Jesús, el duu pel camí de l'amor, de l'alegria i de la pau, de la comprensió i de la servicialitat, de la bondat, de la lleialtat i de l'amabilitat, que són fruits del domini de si mateix sota l'ala de l'Esperit (Ga. 5, 22). Jesús assenyala un ideal ben alt, i ofereix al mateix temps la força interior per a tendir-hi.

3. Tot home busca Déu, la pau i la felicitat. Molts es desanimen davant el mal que veuen al món, i s'allisten a l'ateisme o a la indiferència religiosa. Ells desconeixen a la pràctica l'alegria de tenir un Déu i pare, un Crist germà i amic, un Esperit consolador i defensor, una moral elevada i el gran motor que és l'amor. Amb majúscula. L'Amor.

4. Aquell qui ama no necessita manaments. Qui ama diu la veritat, respecta el proïsme i no cobeja els béns d'altri. Qui ama no vol abusar del cos de ningú ni del seu propi cos. Usar-lo, sí. Qui ama honora els pares, accepta els fills, crea fonts de treball i és honorat en el seu treball. Si el món va malament és perquè no vol seguir el gran manament de Jesús, el d'estimar.

5. La primera comunitat cristiana era una comunitat d'amor, com ens ho expliquen els Fets dels Apòstols. La família cristiana és una comunitat d'amor. Amar vol dir treballar per l'altre, fer-lo feliç, sofrir amb paciència i tornar el bé pel mal. L'egoisme voldria ser el centre de tot. Però Jesús, l'home savi i bo, ens advertí que hi ha més goig en donar que en rebre.

6. L'Església, nascuda de la voluntat de Jesús d'aplegar tots els homes que volen estimar, és la guardiana de la Paraula de Déu i del do de Déu. El seu ofici és servir. Però no tothom l'estima, com tampoc van estimar el Mestre. Nosaltres que estimem Déu, també estimem la seva obra mestra, l'home malgrat els seus defectes; nosaltres que estimem Jesús, també estimem la seva Església. La Santa Mare Església.

ANY I

56

L'EIXERIT

La cançó del mar

en pepet elefantet

Avui escriviu per a tots nosaltres una nena "eixerida" de Girona. Té vuit anys. Es diu Montserrat. Però no vol que us digui els seus cognoms i la seva adreça. (Em sap greu Montserrat, perquè estic segur que a més d'un "eixerit" li hauria plagut escriure't.

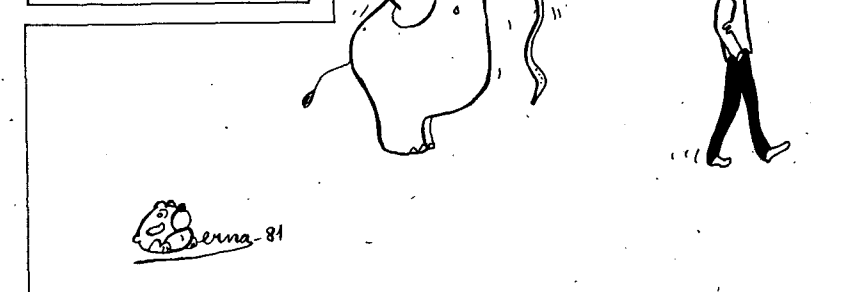
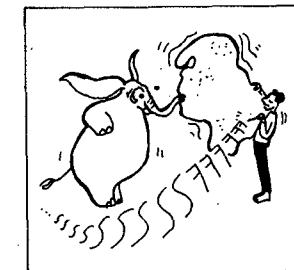
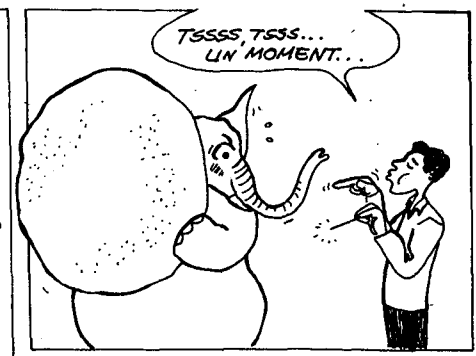
Vaig llegir el teu escrit al pare, a la mare, a la meva germana, a l'avi. Els va agradar qui sap-lo!

L'Escrit de la Montserrat diu així: "L'altre dia, amb la meua família, vàrem anar a una vila de la Costa Brava. Ami, Eixerit, m'agrada molt el mar, saps? És tan gran, tan immens que, mires a l'horitzó i sembla que no tingui fi. És tan blau i brillant amb el reflex del sol! Assagada a la platja, vàrem contemplar-lo en silenci durant una bona estona; ell venia falaguer a llepar-me els peus amb l'escuma de les seves ones. Allà lluny, es veia petit, petit, un vaixell. Semblava que no es movia; però ell seguia mar endins, fins a convertir-se en un puntent i, finalment, desaparèixer del tot.

Però, el que més m'agradà fou escoltar la seva cançó. Una cançó d'aigua juganera, saltirona; sempre repetida i sempre nova, perquè cada ona és cada ona. Després, banyant-me, feia el mort, i em deixava gronxar per ell. El cel semblava un altre mar; perquè també és blau. Era tot tan bonic! Damunt la tauleta de nit tinc dues pedres fines i de colors que vareig robar-li. Quan acluco els ulls, em sembla sentir l'olor i la cançó del mar".

—Aquesta noia arribarà lluny, digué l'avi.

Montserrat, en nom de tots els nois i noies eixerits, molt bé i moltes gràcies. Adéu. Fins a sempre.

Germa 81

L'EIXERIT

La mare cus.

La mare cus una camisa.

La mare cus una camisa per al meu germà.

La mare cus una camisa per al meu germà, a la màquina.

En la primera proposició, el predicat només conté el verb; en la segona, el verb i el complement directe; en la tercera, el verb, el complement directe i el complement de destinació; en la quarta, el verb, el complement directe, el complement de destinació i una determinació circumstancial.

Amb els exemples que segueixen:

Les nenes són estudioses.

Les pomes són per a vosaltres.

Les nenes són al jardí.

En el primer cas hi ha un complement predicatiu; en el segon cas, un complement indirecte o de destinació; en el tercer cas, una determinació circumstancial.

Vegeu els exemples que segueixen:

Els diputats legislen.

Els diputats legislen per als ciutadans.

Els diputats legislen per als ciutadans amb el més gran interès.

En el primer cas, el predicat conté el verb; en el segon cas, el verb i un complement indirecte o de des-

tinació; en el tercer cas, el verb, el complement indirecte i una determinació circumstancial.

Regla. — La proposició pot ésser d'una mena o d'una altra, segons el verb. Si el verb és substantiu, podrà dur complement predicatiu; si és transitiu, complement directe; en tots els casos podrà dur complement indirecte i determinacions circumstancials.

El complement indirecte i les determinacions circumstancials porten els mots d'enllaç que segueixen:

1.º El complement indirecte porta necessàriament les preposicions *a*, *per a*, *per al*, o *per als*. Vegeu els exemples: *Per al meu germà*; *per a vosaltres*; *per als seus fills*.

Quan el complement indirecte és un verb, pot dur la preposició *per* en lloc de *per a*. Exemple: *He vingut per estudiar* (és a dir, amb la intenció d'estudiar).

2.º Les determinacions circumstancials poden dur tota mena de preposicions. Vegeu els exemples: *amb molta ufana*; *al jardí*.

A voltes també poden anar sense preposició.

Exemple: *vinde demà*.

EXERCICIS. — 1. Feu unes quantes proposicions posant complements predicatius als verbs que segueixen: *érem*, *estaran*, *semblen*, *es torna*, *es presentaven*,

Les històries de l'avi Pep

Fulls del meu diari

Carta de l'Avi

Estimats néts:

L'altre dia, veient com jugàveu, vaig sentir que dèieu: "això és meu", "no que és meu", "és meu"... etc. etc.

Això de "meu" i "teu" em va fer pensar molt, i m'agradaria contar-vos les idees que se m'acudiren. Però no sé pas si sabré fer-vos-ho entendre. En tot cas, que ho llegeixin els vostres pares i que us ho expliquin més planeament.

Veureu: Nostre Senyor va posar totes les coses del món a la nostra disposició perquè tots en prenguéssim el necessari per a poder subsistir. Però n'hi ha hagut de més llestos que han dit: "això és meu". I han agafat massa coses. I, aleshores, n'han faltat pels altres.

Aquesta és una manera molt simple d'explicar el perquè les coses del món estan tan mal repartides; però no tot és tan senzill d'explicar.

Ja està bé, ja, que els que siguin més llestos agafin algunes coses per treu-re'n un millor profit; que facin màquines i fàbriques per produir coses que ens serveixin per a viure millor; que organitzin els pobles perquè la

gent hi pugui viure respectant-se i amb llibertat.

Però, ai!, que quan sereu més grans ja veureu com ens hem complicat la vida; ja veureu quantes injustícies es cometien en el món!

I sabeu d'on vé tot el mal?

Doncs, que tots aquests (o gairebé tots) que diuen "això és meu", no pensen que Déu no ha posat al món per a tots; i que si ells són més llestos per aprofitar-se'n és perquè Déu els ha donat més intel·ligència perquè vetllin pels qui en tenen menys. I és clar, aleshores el què fan és servir-se de les coses i les persones per ells viure bé, i no es preocupen dels altres que són més pobres i més curts d'intel·ligència.

Per això vosaltres, quan jugueu, aneu molt en compte en dir: "això és meu". Els vostres pares us ho han comprat perquè juguéssiu, però no perquè us baralleu per la propietat d'aquestes coses. Heu d'estar sempre disposats a compartir-les amb els vostres germanets, cosins i amiguets. I, si convingués, fins i tot a desprendre-vos-en per donar-les a d'altres nens que no tenen res per jugar.

Ben vostre. Una abraçada de.

L'Avi Baltasar

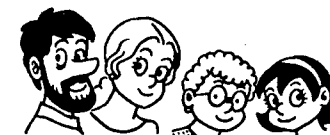
Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

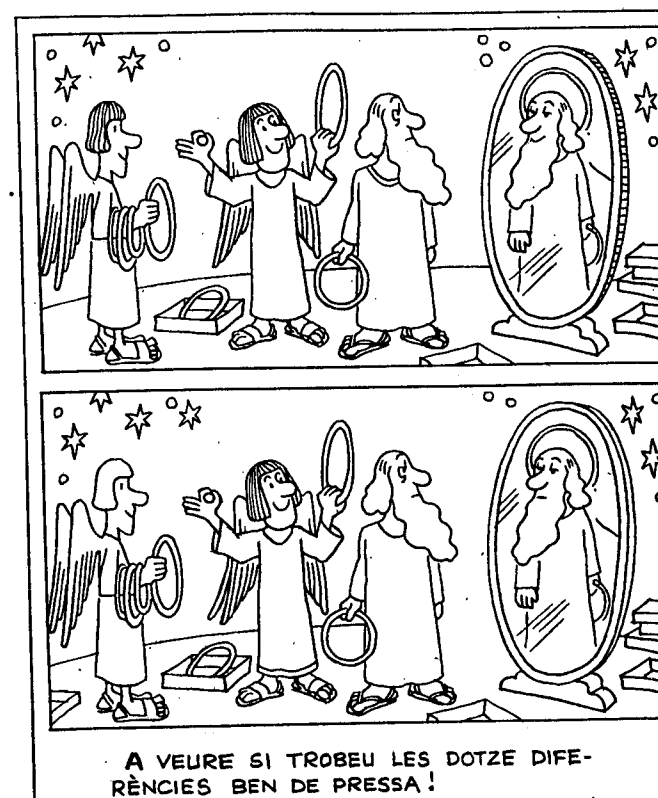
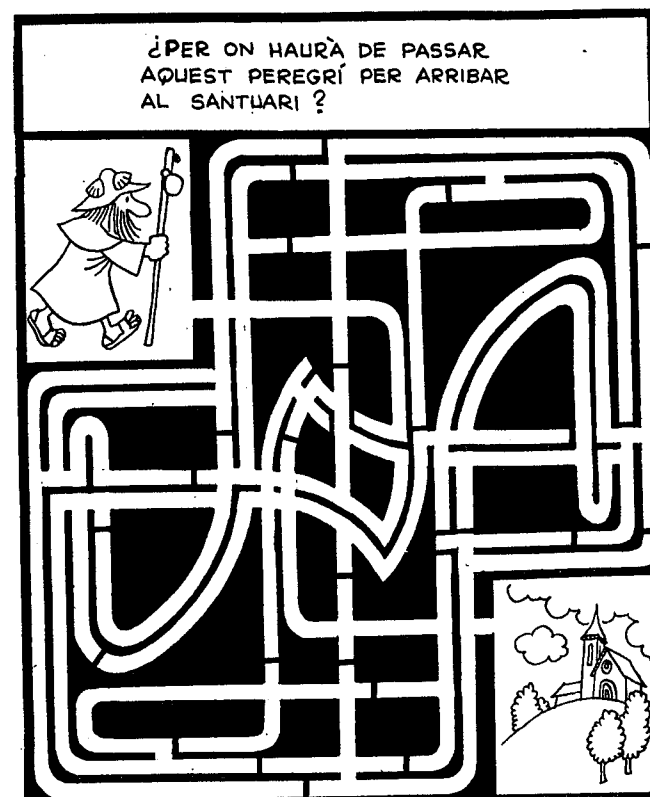
Alliments frescos i naturals

LA FAMILIA MOIXÓ

Entreteniments

Quants són els bisbes "legítims"?

Es coneix tot sobre monsenyor Domènec Tang: la seva alliberació el juny de l'any passat, l'encontre amb el cardenal Casaroli a Hong-Kong el propassat febrer, la seva anada, vinguda a Roma, l'audiència al Vaticà, el seu nomenament d'arquebisbe de Canton que ha provocat la violenta reacció del govern de Pequín. Però dels altres bisbes xinesos, dels consagrats legítimament d'acord amb Roma, què se'n sap?

La cortina de bambú, un cop oberta, ha esborrat la història d'aquests homes. Una història sempre dramàtica en el bé i en el mal. Han estat uns màrtirs, han estat uns herois. Però ningú no pot jutjar-los si no ha estat heroi ni màrtir.

Quan els comunistes arribaren al poder, hi havia vint-i-dos bisbes xinesos d'un total de noranta-set.

Altres mitjans informatius diuen que eren vint-i-cinc. Pot ésser, perquè al començament dels anys cinquanta es feren tres consagracions legítimes. I ara? Quants en queden? Es difícil donar un nombre exacte: La fragmentació de les notícies i la dificultat de conèixer la sort de tanta gent retinguda anys i anys a la presó, no ho permeten.

Segons càlculs realitzats gràcies a l'Anuari pontifici i trets d'alguna revista missionera, sembla que, apart de monsenyor Tang, queden amb vida vuit bisbes xinesos. I d'aquests, dos encara estan empresonats: el bisbe de Shanghai i el de Siwantze. Dels vuit, heu-ne ací una petita referència de les vicissituds de cadascun; (entre parèntesi, la diòcesi).

Ignasi Kung Pin-mai (Shanghai)

Complirà 80 anys el dia 2 d'agost. Almenys un parell de vegades se l'ha donat per mort. Contràriament, viu i sempre en possessió d'una fe viva, i d'un indòmit coratge: tot i que fou empresonat el 8 de setembre de 1955, des del 1960 després d'un procés sumari, pesa damunt seu una condemna a treballs forçats. Segons alguns rumors, l'any 1978, va ser traslladat a un campament fora de Shanghai, absolutament aïllat, pasturant ovelles.

Melcior Chang Ko-hing (Siwantze)

Sota el seu nom, a l'Anuari pontifici d'aquest any no hi ha l'avís "empresonat per la Fe". Segons altres notícies, pel novembre del 1980 el bisbe de Siwantze continua empresonat o almenys en arrest domiciliari. Té 67 anys i va rebre l'ordenació episcopal el maig del 1951. És un altre heroi de l'Església xinesa. La seva diòcesi és regida provisionalment per un vicari general.

Peter Josep Fan (Paoting)

Actualment resideix amb els seus familiars al poble de Siao Wang Ting, on nasqué el 29 de desembre del 1907. Allí s'ha retirat després de llarguíssim captiveri. Va ser empresonat per primera vegada als inicis dels anys cinquanta, després alliberat i reduït a presó novament, i condemnat el 30 de

maig del 1958. Ha estat a la presó durant vint-i-dos anys. Per fi, inesperadament, fou posat en llibertat.

Per fi ha portat una mica de serenitat a la seva gent:

Anthony Chow Wei-tao (Fengsiang)

Es una de les històries més plenes de misteri. Té 76 anys, és franciscà, consagrat bisbe l'1 d'octubre del 1950, es troba amb grans dificultats. Es diu que ha estat a la presó. Fins l'any 1979, l'Anuari es limita a considerar-lo "impedit" per a exercir el seu ministeri. Sembla que des de fa dos anys circula per la seva diòcesi, administra la Confirmació, i manifesta que té deu mil fidels.

Francis Han Ting-pi (Hungtung)

Un altre exemple d'heroïsmes i fidelitat a la Santa Seu. Compta 72 anys, i fa poc que va ser alliberat, després d'uns vint anys de treballs forçats. Invitat el mes de maig passat al III Congrés de l'Associació patriòtica, no va refusar d'acudir-hi. Allí va parlar subratllant la necessitat d'una unió amb Roma. Ha refermat la seva professió de fe amb una carta al Sant Pare.

Matthew Tuan In-min (Wanh sien)

Ha fet cinc anys de treballs forçats i després ha estat a la presó. Quan varen posar-lo en lli-

bertat, ja no era ell. Sigui per por, més que per convicció, ha pres part en alguna consagració il·legítima. Després s'ha "penedit" i ha dit que va comportar-se d'aquella manera per amor a la Pàtria, per salvar l'Església. Molts estan convençuts de la seva sinceritat. Per altra banda, manté obertament la necessitat d'estar units a Roma.

Paul Ten Gan-lin (Kiating)

És un dels adherits des dels seus inicis a l'Associació patriòtica. Ha presidit alguna consagració episcopal il·legítima. Fins el 1973 pogué desenvolupar el seu ministeri però molt reduïdament. Durant anys, no s'ha sabut res d'ell. Ha reaparegut pel maig del 1980 al Congrés de l'Associació patriòtica.

Però sembla que així que començaren els treballs va retirar-se a una residència de Pequín.

Francisc Wang Hsueh-Ming (Suiyüan)

Es el cas més dolorós. Té 71 anys, bisbe des del 1951 va passar-se tot seguit amb armes i bagatges a l'altra part. No tant sols s'ha adherit a l'Associació patriòtica, no solament ha estat un dels consagrants en alguna ordenació episcopal il·legítima sinó que també s'ha casat. Ha estat nomenat Vice-president de la Conferència episcopal fa poc temps instituïda.

És encara un personatge important, i el cardenal Koenig, durant la seva visita ha parlat amb ell.

els catòlics patriotes sua independent stionada res mateixos"

Shanghai — el bisbe monsenyor Kung Pin-mai — va celebrar-se una reunió "progressista", amb exclusió de tots els a posició reformista. El sacerdot Francis capitular. Una elecció que, en no estar bre el camí de l'Associació dels catòlics alment 88 anys. Es l'únic cas de bisbe ense l'assentiment de Roma) que ocupa encara a la presó, i encara viu. No obstant ucionari. El maig passat ha estat nomenat igiosos i de la Conferència episcopal. A la 1981, núm. 2) ha publicat un article molt scriu—, que el Partit Comunista Xinès el govern de la República Popular ajuda la xperiència he après finalment una veritat, superiors de les comunitats religioses i els ar-se de part de la pàtria i del poble, .) L'Església catòlica xinesa ha d'ésser nt l'altar".
la independència de l'Església catòlica a es en l'article. En la línia de l'edificació de més, com a reafirmació de la pròpia u— després de segles de control de les per part de les "organitzacions catòli- el colonialisme".

Després del nomenament de l'arquebisbe de Canton

el Vaticà sobre monsenyor Tang, e Pequín intensifica la crítica

sacerdots reclous a la presó, els fidels perseguits, què s'espera acusant la prepotència dels altres? Què es pensa salvar, si l'Església ja està reduïda a les catacumbes?

Monsenyor Tang fou alliberat el 9 de juny del 1980 després de vint-i-dos anys de presó. El 8 d'octubre fou conduït a una reunió: "Hi havien —ha explicat— sacerdots, monges i quadres dirigents del partit. Per part del president s'exposaren a l'assemblea dues qüestions: Canton té necessitat d'un bisbe? Jo podia ésser nomenat bisbe? Únicament es va respondre que Canton tenia necessitat de bisbe i que jo podria ésser bisbe de Canton". A fi de comptes, això ja era una mena d'investidura.

Tang era considerat l'home apropiat per a presidir la diòcesi. I ara, per què no? La Xina del post-Mao, que vol ser un país lliure i democràtic, ha d'explicar de quina llibertat i de quina democràcia han de gaudir els seus ciutadans.

Una de les dues. Que ha estat un acord més o menys explícit entre Pequín i la Santa Seu el nomenament de Tang com a arquebisbe: i aleshores el Vaticà ha de denun-

ciar la virada del govern xinès. O bé —com sembla més probable—, la Santa Seu sentint-se encoratjada per una aparent "obertura" ha cregut arribat el moment de regularitzar la posició de monsenyor Tang que només era administrador apostòlic de Canton: aleshores, ara, el Vaticà té l'obligació de refermar públicament la plena legitimitat d'una decisió que, per altra banda, porta la signatura del Pontífex.

Certament que monsenyor Tang s'arriscava a no poder tornar mai més a la seva pàtria. I la Santa Seu s'arriscava a trencar el fil d'esperança que l'obra pacient de Pau VI primer i el Papa Wojtyła ara, han sabut fer renéixer d'un passat obscur, aparentment tancat, en el moment present, a Crist i al seu Evangelí. Però sobretot ha sabut reservar aquest fil d'esperança, contra la reclamació inacceptable del govern de Pequín: trencar definitivament les relacions diplomàtiques amb Formosa (condició prèvia per a obrir un diàleg oficial) i reconèixer una il·limitada autonomia a l'Església xinesa (com la del Patriarcat catòlic oriental).

Que això és realment un risc, no

cal negar-ho. Però és mil voltes pitjor el risc que el silenci vaticà pot alimentar. És a dir, el risc de generar entre els catòlics que han romàs fidels a Roma la sospita que de res no ha servit el llarg martiri de tots aquests anys, i que l'única manera possible de viure la pròpia fe sigui el fer conxorxa amb els enemics de Déu. Una vegada que aquesta sospita es difongués i que a poc a poc assumés els contorns de la realitat, aleshores sí que el catolicisme xinès es desprendria veritablement de Roma i es crearia la premissa per a un autèntic cisma.

L'experiència personal de dos anys de contacte amb funcionaris de l'ambaixada de la Xina popular a Roma, ens ha convençut de com s'instrumenta l'interès de Pequín per la Santa Seu i de com actualment és impossible —per prevenció o bé ignorància de l'interlocutor— avivar un col·loqui sobre la problemàtica religiosa a la vista de la recíproca desconfiança. Amb aquestes condicions, allargant el discurs sobre el pla general, és millor dir que la veritat rau al fons.

G.F. Svidercoschi

Trenta anys d'història

Un continu calvari

Les dades més significatives i els fets més importants. Unes i altres, les etapes del calvari de l'Església de Xina durant els darrers trenta anys.

1945. — Es proclama la República popular de la Xina. En aquells moments l'Església comptava amb tres milions i mig de fidels, un centenar de bisbes, i entre sis i set mil sacerdots.

1951. — Mao dirigeix el moviment cristià patriòtic, anomenat de les "Tres Autonomies". (de govern, d'acció apostòlica, d'estatut econòmic). L'Església catòlica aconsegueix inicialment restar-ne fora, però el 1953 es produeix una forta repressió: expulsió de bisbes i missioners estrangers i empresonament dels altres.

1957-1962. — El 2 d'agost del 1957 neix l'Associació patriòtica dels catòlics que es declara independent de Roma. Es consagren il·legalment una vintena de bisbes. Pius XII i Joan XXIII procuren allunyar el perill d'un cisma.

1966. — Comença la Revolució cultural, la Guàrdia Roja no respecta ni fidels ni temples. Pau VI es trasllada a Hong-Kong (4 de desembre del 1970), però és debades.

1971-1976. — S'acaba la Revolució cultural i es desencadena la lluita pel poder que fineix amb la mort de Mao i la caiguda de la "Banda dels quatre". Un respir per a la religió.

1977-1980. — La política liberal dels nous governants afavoreix una certa represa religiosa. Els cristians són invitats a la V Conferència política consultiva (1978). Reprèn activitat el moviment de les "Tres Autonomies" (1979). Vénen de visita els cardenals Etchegaray i Koening; monsenyor Domènec Tang és alliberat (9 de juny del 1980) després de vint-i-dos anys de presó.

1981. — Joan Pau II (el 18 de febrer a Manila) fa una nova crida a la Xina. Tang es reuneix amb Casaroli a Hong-Kong; va a Roma el mes de maig i és rebut pel Papa.

Joan M. Bardagi, del servei de colònies de la diòcesi de Lleida

“Un passota que passi 15 dies amb nosaltres, deixa de ser-ho”

LLEIDA.— Joan Manuel, home expert en colònies i activitats de temps lliure al servei dels nens, adolescents i joves, ens parla d'una experiència. Experiència que no solament és d'anys de treball, sinó que és, sobretot, experiència d'hores de diàleg i d'amistat amb nois i noies, compartint la il·lusió per la vida, la naturalesa i Déu, ajudant els més joves a créixer com a homes, en la construcció d'una societat que pugui ser millor.

Manipulació?

— Joan Manuel, es diu que les colònies són un servei als nois i noies, ¿no pot tenir això caires de manipulació?

— No ho sé, és una mica estranya la pregunta, encara que molt de moda, tothom diu evitar el rentat de cervell però en el fons no hi ha forma d'evitar-ho; la societat de consum és un monstre imprescindible avui, però destructible.

Les colònies no són un “menja cocos”, són “canyella fina” per a la formació integral dels nois i noies. En elles s'hi aprèn a lluitar, a ésser un mateix, a arreglar-se per si mateix i pel grup, a comprendre l'altre com a

complement i no com a rivalitat.

I pel cas que algú vulgui dir-ne “menja cocos”, no tindria dificultats grosses per acceptar-ho, si altres ho fan prenent la venda d'un producte que produeix bons guanys, les colònies només produeixen butxaques trencades i el producte és èticament vàlid: Pretendre que cada u sigui cada u, si d'això en diuen manipulació, voldria manipular tota la societat. (No s'entengui malament, perquè no tinc capacitat per això).

— Fins a quin punt les colònies poden vèncer el passotisme?

— Tu busques respostes per tot, i és clar, a mi m'agrada donar-les segons el meu criteri.

Les colònies, en principi, no poden vèncer el “passotisme”, perquè a elles no hi venen els “passotes”; però sí que és cert que el noi o noia que s'enamora de la naturalesa i aprèn a viure les dificultats i alegries en un grup, no arriba mai a ser “passota”, entenent com a “passotisme” una indiferència vital i no snobista.

La meua experiència em diu que un “passota” que

passi amb nosaltres quinze dies, deixa de ser-ho i qui no s'ho cregui que vingui i que ho provi.

Res improvisat

— Això de les colònies no s'improvisa, té una preparació...?

— Mira, potser com exagerats, o ens prenem la nostra vocació amb molt d'interès, sense voler defraudar el noi o el jove. Sempre ens ha succeït que la revisió de torns s'ha unificat amb la preparació d'altres, dotze mesos pendents de quinze dies i d'altres quinze dies i així, amb més il·lusió que mitjans, amb més coratge que problemes, amb més ganes de servir que de competir.

Intentem preparar i preparem el millor possible a nivell personal i d'equips, tenint relació amb pares i parròquies i consultant els acampats les crítiques dels quals fan que ens superem any rera any.

La improvisació és un fracàs segur, però cal no confondre improvisació amb una forma coherent d'actuar i enfrontar el temps lliure d'una manera normal sense grans problemes d'organització o estructures que al final maten la iniciativa del noi.

“A les colònies s'aprèn a lluitar, a ésser un mateix, a comprendre l'altre com a complement i no com a rivalitat”.

Continuïtat?

— Colònies, és una cosa d'estiu o té una continuïtat?

— Les colònies i campaments, amb tot el que abans hem dit, és clar que no és una cosa d'estiu, com aquell que vol treure's la calor de sobre. Per això les colònies i campaments no pretenen ser unes vacances, sinó l'inici d'un canvi pel futur del noi. Volent que el campament sigui una formació desitjada, efectuada i assimilada pels nois i noies.

L'educació que pretén és per a tota la vida, i no només per l'estada del noi o noia a la colònia o campament, constituint, aquest, un començar a caminar o seguir amb l'avançatge que suposa la situació privilegiada del permanent contacte amb la naturalesa, pels difícils camins de la formació integral.

Seguin un mètode lliure, obert i amb constant contacte

amb la naturalesa, pel que ella suposa de bellesa i harmonia i a la vegada d'aventura, por i passió.

Pretenent que s'apunti clarament a la recerca, al contacte i encontre amb els altres i la naturalesa, a la creativitat, al que és comunitari, al diàleg a l'autocrítica i a l'autodisciplina, així com també trobar en tot això el sentit cristià de tot el que fa el noi al campament.

Un mètode que mai no ens separa de quelcom tan essencial com és que els protagonistes del campament són els acampats i acampades; als que tenim l'obligació de donar-los un ambient de llibertat, els màxims canals de participació i respectar curosament les capacitats, interessos i ritmes.

Tot això no es pretén per només quinze dies, hi ha una continuïtat que depèn més de les parròquies que de nosaltres. **Jaume Montaña**

YOGHOURT DANONE

amb la gent sana

Per encetar el dia amb un somriure, avui, més que mai, ens cal una alimentació equilibrada i sana.

I per fer-la més rica i variada, Yoghourt DANONE, l'aliment natural, sa, nutritiu i lleuger que agrada a tothom, a totes hores.

Avui, com sempre, DANONE està amb la gent sana.

Aliments frescos i naturals

El lema del Congrés de Lourdes mou a reflexió:

“Jesucrist, pa partit per a un món nou”

Aquests dies se celebra a Lourdes el 42 Congrés Eucarístic Internacional amb el lema del títol que encapçala aquest article, obra de la delegació diocesana del bisbat de Solsona que, pel seu interès, ens permetem de reproduir en la seva integritat:

Per què un Congrés Eucarístic als nostres dies? Perquè l'Eucaristia continua essent el nucli central de la nostra vida cristiana i cal que retrobem i ens replantegem el seu sentit i la seva actualització en el món d'avui.

La preparació del Congrés, al nostre país, ha estat molt minsa i migrada. Fins fa pocs dies no havíem tingut massa informació i materials necessaris de cara al Congrés.

Què es proposen els organitzadors? Primerament que els creients i les nostres comunitats trobem i redescobrim l'autèntic sentit de l'Eucaristia. Això s'hauria pogut treballar, a les nostres comunitats i durant un cert temps, mitjançant uns es-

quemus de treball i materials necessaris, per ajudar a plantejar com són i com vivim les nostres eucaristies. Segonament, veure a quins compromisos ens porta l'Eucaristia a la nostra vida i en el nostre món d'avui. Les conclusions de cada comunitat s'haurien pogut portar al Congrés, per estudiar-les, però això ja és impossible fer-ho en aquests moments, a causa de la poca informació i a la despreocupació que hem tingut al nostre país, per diverses circumstàncies... Però no cal que ens lamentem en aquests mo-

ments, ans mirem si el Congrés encara ens pot ajudar a retrobar i redescobrir el sentit de l'Eucaristia a les nostres comunitats. Finalment els preus econòmics són exorbitants i fan que l'assistència al Congrés, sigui pràcticament impossible.

No us presentarem pas el document base del Congrés, car no acabariem mai, però sí unes petites reflexions sobre l'Eucaristia:

—L'Eucaristia, acte essencial de l'Església.

Es l'Església la qui “fa l'Eucaristia, començant a convidar

els creients a reunir-se entorn de Jesús crucificat i ressuscitat. Aquests creients ja han estat vinculats al Crist per la fe: com en temps dels apòstols, no poden viure sense acollir la seva paraula, sense pregar, sense practicar la donació d'un mateix, sense testimoniar la seva presència en el món.

—El llenguatge dels signes.

Es mitjançant el llenguatge dels signes que l'Església expressa allò que és una crida a viure quan es reuneix en nom de Crist. El més important dels signes és la seva transparència, que manifesten realment la presència i acció de Crist. El principal és el pa partit i la copa com-

partida: aleshores l'Església podrà presentar-se com el cos de Crist per a la vida del món nou.

—La invitació de Déu.

L'Eucaristia essencialment respon a la iniciativa de Déu, que, enviant el seu Fill al món per salvar-lo, vol reunir tots els homes mitjançant el seu Fill perquè siguin el seu poble, els seus fills, cridant-los a la seva taula, la de la Paraula i del Pa. I és mitjançant el seu Esperit que ens associa a la mort i resurrecció del seu Fill per arribar a ser membres vius del seu cos.

L'Eucaristia no es pot reduir a una trobada fraternal, a una festa de solidaritat humana, ni a un mitjà sobrenatural per paliar les nostres deficiències.

Es tracta d'adaptar uns compromisos personals i socials impregnats per l'actitud de Déu vers nosaltres a través de Jesucrist: practicar la justícia, la misericòrdia.

Entendre l'Eucaristia és comprendre Jesús.

L'Eucaristia és memorial de tota la vida de Crist.

La vida de Jesús altera l'ordre establert i ens dona l'orientació que Déu vol per al món.

“Germanor”, un pas cap a l'autonomia econòmica

Com mantenir l'Església diocesana de Barcelona

La nova estructura de l'economia de la nostra diòcesi —“Operació Germanor”— iniciada a començament de 1980 amb la creació del Fons Comú Diocesà va prenent cos. De fet han estat moltes persones les qui hi han aportat esforç, enteniment i il·lusió.

Segur que això és perquè la filosofia d'aquest sistema nou respon, més que cap altre, a la imatge d'una Església viva, feta de comunitats responsables, activa en l'evangelització. Tal com la volen la majoria dels cristians barcelonins i tal com la veu el Concili Vaticà II.

Aquesta visió (ho recordem ara breument) es pot condensar en aquestes frases:

“La nostra Església l'hem de sostenir nosaltres, els qui hi creiem, la vivim i l'estimem. Ho hem de fer d'una manera generosa, perquè fins ara ens quedàvem curts; d'una manera intel·ligent, amb aportacions pensades, comptes ben duts i informació clara; d'una manera solidària, posant una part dels ingressos al servei de les necessitats més desateses i dels objectius pastorals prioritaris. Ajudar l'Església, assumir col·lectivament la seva gestió, és fer un signe de fe i un acte d'amor a allò que és nostre. I, de cara a la societat, és donar testimoni de convicció, de seriositat i d'independència.”

mitjançant la parròquia

Volem subratllar avui un

criteri important, que és aquest; la peça fonamental del nou sistema és la parròquia. L'Església diocesana s'estructura en comunitats concretes, que han de tenir vida pròpia i mitjans suficients. Cada cristià s'integra en una d'elles i se'n fa responsable. Si les parròquies no són vives i actives la diòcesi no passarà de figurar com una entitat abstracta.

De cada pressupost parroquial una tercera part passa al Fons Comú Diocesà, el qual es destina a retribucions del personal, serveis i moviments apostòlics, centres de formació pastoral i creació de nous centres de culte i pastoral (o ajut als més necessitats). Així s'aconsegueix de mantenir un nucli central prou sòlid, però sense desgarnir les entitats de base, sinó enfortir-les.

com contribuir?

Cada parròquia organitza com li sembla més bé la contribució econòmica dels seus fidels. Els mitjans solen ser **collectes** (l'habitual de cada diumenge o també altres

d'extraordinàries), **bústies de donatius** fixades permanentment a l'església o al despatx parroquial, **jornades especials** de “Germanor” (mensuals, trimestrals i **subscripcions periòdiques** (sovint domiciliades en alguna entitat bancària o d'estalvi). Quan el cristià fa la seva aportació cal que tingui clar que una tercera part va al Fons Comú Diocesà i les altres dues queden a la parròquia.

(Hi ha la possibilitat, és clar, de fer aportacions directes a la diòcesi mitjançant la Delegació d'Economia, però aquest s'ha de veure com un mitjà més propi d'aquelles persones vinculades a moviments diocesans o poc integrades a la parròquia).

Quant donar?

Val la pena recordar que tots els serveis eclesials (sagraments, celebracions, documents i tràmits) són ara gratuïts. Tots els donatius i aportacions són doncs **lliures i voluntaris**.

Cal que no sigui deixat aquest deure a la improvisació. És una cosa massa seriosa.

Cadascú sabrà què pot i què ha de donar. Un dels criteris simples i clars que volem anar recordant és aquest:

250 pessetes setmanals cada família

Si tots els habituals a l'Eucaristia dels diumenges (els qui “van a missa”) ho fan, els comptes diocesans quadraran.

Qui pugui fer més, però, que ho faci!

Finestral de la Caritat

Arribà l'estiu i amb ell, les vacances. Quasi dos milions d'espanyols, les tindran forçades, per l'atur. Altres, no les fruïran, per massa treballs o per la marginació que engendra pobresa. A l'hora de fer les maletes, serà bo pensar en les “vacances” dels altres i obrar en conseqüència. Fent-nos, no tan sols de paraules, sino també d'obres, solidaris amb els que pateixen.

Demandes

- 8.279.— Matrimoni amb nou fills, el més gran de 19 i el petit de 6 mesos. El pare treballa eventual. Calen 15.000 ptes.
- 8.280.— Mare abandonada pel marit. Té tres fills de 8, 6 i 3 anys. Per l'endarreriment del lloguer 12.000 ptes.
- 8.281.— Peó en atur forçós. Té tres fills de 7, 5 i 4 anys. Evitaria el desnonament del pis amb 30.000 ptes.
- 8.282.— Cap de casa sense treball. Té dos fills de 4 i 7 anys, aquest dèbil mental. Deu 4 mesos de lloguer: 18.000 ptes.
- 8.283.— Peó en atur s'ha endarrerit en el lloguer. Son 12.590 ptes. Té un fill de 5 anys i la muller gestant.
- 8.284.— Anciana de 71 anys sense família, per malaltia necessita una faixa ortopèdica l'import de la qual és de 15.220 ptes.
- 8.285.— Electricista sense treball, casat i amb un fill petit, amb 20.000 ptes. evitaria el desnonament.
- 8.286.— Per un nen de 9 anys en tractament d'ondodòncia manquen 15.000 ptes. El pare està malalt i té dos fills més.
- 8.287.— Cap de casa en atur, amb tres fills, el més gran de 17 anys deficient mental la muller malalta. Per alguns deutes calen 19.000 ptes.
- 8.288.— Matrimoni de 57 anys, malalt. Ella ha de ser operada. Necessiten 18.000 ptes.
- 8.289.— Peó sense treball s'ha endarrerit en el pagament del lloguer. Té dos fills d'edat escolar. Calen 14.000 ptes.
- 8.290.— Ebanista sense treball per crisi en l'empresa. Li urgeix liquidar un deute de 11.000 ptes. Té un fill petit.
- 8.291.— Cap de casa amb sis fills, el més gran compleix el servei militar i el petit de 5 anys, té paràlisi cerebral. Està endarrerit de 25.000 ptes. al col·legi especial.
- 8.292.— Pintor en atur. Té quatre fills el més gran de 9 anys, malalt de la vista. Necessita 25.000 ptes.
- 8.293.— Una mare amb dos fills de 4 i 2 anys, que el marit abandonà, necessita 8.000 ptes.
- 8.294.— Cap de casa en atur forçós. D'accident ha perdut un ull. Per la pròtesi ocular li manquen 10.000 ptes.
- 8.295.— Miner malalt silicòsic. Té cinc fills, el més gran de 14 anys amb paràlisi cerebral i bessons els petits de 2 anys. Per endarreriment de lloguer: 23.359 ptes.
- 9.296.— Peó en atur. La muller malalta i tres fills menors. Necessita 12.000 ptes.
- 8.297.— Nen de 9 mesos amb una malaltia molt singular necessita tractament mèdic especial fora de la regió. Son necessàries 15.000 ptes.

Teletips

L'atemptat papal, en casette

ROMA.— Ràdio Vaticana ha posat a la venda, últimament, una casette contenint el programa de 90 minuts sobre el reportatge fet en directe de l'atemptat del 13 de maig contra el papa Joan Pau II.

Una còpia de la casette, que porta el títol "dies de passió, dies d'esperança" serà lliurada com a homenatge al sobirà pontífex.

El programa comença per la lectura del butlletí d'agència anunciant l'atemptat. El butlletí és seguit d'una sèrie d'entrevistes preses a la plaça de sant Pere, així com unes declaracions de les personalitats de l'Hospital Gemelli o del Vaticà.

Miami, Mare Teresa obre un centre per a prostitutes

Miami.— Mare Teresa, premi Nobel de la Pau 1979, ha obert a Miami, una llar d'acolliment pels vagabunds i les prostitutes. És la vuitena llar pels desafortunats oberta als Estats Units per la religiosa de Calcutta.

El nou centre, que pot acollir una vintena de persones, acollirà "qualsevol dona sense recursos, que necessiti amor i atenció, qualsevol que sigui el seu color o la seva religió".

Des del dia 15 de juny dues dones ja s'han refugiat al centre.

Ho farà dintre del centenari teresià

La visita del Papa a Espanya, ajornada fins al 1982

MADRID.— L'Oficina de Premsa de l'Episcopat espanyol ha publicat una nota on manifesta que el projectat viatge a Espanya, del Papa Joan Pau II, ha quedat ajornat fins al 1982.

La nota diu textualment: "En la darrera reunió de la Comissió Permanent (25-27 de juny) es tractà de les conseqüències que l'atemptat contra Sa Santedat i el ritme necessàriament lent de la seva recuperació podrien tenir sobre la visita pastoral que tenia prevista de fer-nos".

"Amb filial delicadesa, va remarcar-se que en benefici de la recuperació total del Papa i per aconseguir la plenitud de beneficis pastorals del viatge, l'Episcopat espanyol no faria cap mena de pressió pel manteniment de les dates previstes i gustosament acceptaria qualsevol indicació de Roma en relació a l'ajornament convenient, sempre en la hipòtesi que Espanya espera amb més devoció que mai al Sant Pare Joan Pau II".

"Establert el contacte oportú amb la Secretaria d'Estat pot comunicar-se el que segueix:

1) Que el Papa està en franca milloria sense falsos optimismes ni restriccions mentals. Encara més, que Ell es troba tan animat com per no descartar la realització del viatge a l'octubre.

2) Però que degudament informat de les raons d'una prudent espera en benefici simulta-

ni de la salut i de la mateixa visita, i de la satisfacció professional amb què els metges acolliren el retard, el Papa dona com a descartada la data d'octubre.

3) No obstant, es pot mantenir la seguretat de la visita de Joan Pau II, dins l'any centenari teresià en una data que seria fixada oportunament.

4) Roma no va anunciar oficialment el viatge del Papa, així, doncs, no pot anunciar l'ajornament. Però de la mateixa manera oficiosa com fins ara s'havia iniciat la planificació de la visita pastoral, l'endavant, els plans cal orientar-los vers una visita pastoral pel 1982. És oportú subratllar que no és el Papa

qui renuncia a venir a l'octubre, sinó Espanya la qui desitja veure al Papa restablert del tot i accepta l'espera que calgui a

fi que el seu viatge sigui el que hem somniat des del començament".

Programes religiosos a la TV

Gairebé amb tota probabilitat, el Consell d'Administració de RTVE aprovarà unes línies generals de programació.

L'esborrany, té una primera part, dedicada a principis bàsics o generals d'aquests mitjans als quals segueixen unes grans àrees d'informació i opinió, cultura, esport, educació, religió, educació física, programes informatius, programes argumentals, etc. així com unes recomanacions especials per cada mitjà.

Pel que pertoca a la programació religiosa, l'esborrany no prejunta el tema quantitatiu, però que fa una referència a què amb la utilització del dret d'accés i la programació religiosa del propi mitjà ha d'haver-hi un augment quantitatiu.

Endemés palesa que en aquesta programació religiosa hi participaran les confessions religioses, en ordre al seu pes social quedant-ne excloses les sectes.

Sobre la missa, es diu que cal procurar desrutinitzar la transmissió en estudi i s'ha de complementar la perspectiva de servei religiós que té avui exclusivament amb una certa perspectiva de cultura religiosa.

Mons. González Martín

"Espanya està malalta d'agnosticisme ateu"

TOLEDO.— L'arquebisbe de Toledo cardenal González Martín, ha presidit l'acte de clausura de la Setmana de Teologia, celebrat fa pocs dies, amb l'assistència de prop de 600 persones.

Abans, a les nou del matí, el bisbe de Terol, monsenyor Damián Iguacén, ha concelebrat una missa a la catedral amb els sacerdots que participaven en les jornades. Més tard, al seminari, ha tingut lloc l'acte acadèmic, en el qual ha intervingut el subsecretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví, monsenyor Luís Alessio, que ha pronunciat l'última conferència sobre "Maria a l'Església".

Després de la lectura de les conclusions de les jornades, el cardenal González Martín ha clausurat la setmana amb un discurs on ha afirmat "que tots tornem a les nostres ocupacions amb alegria i això és pel fet que aquí s'ha mirat d'oferir la sana doctrina de l'Església, això dit sense ganes de polèmica, i sí només dialèctica. És l'aliment que l'Església ofereix al cristià, que va instituir Crist per aquest fi".

"No podem consentir — digu— que la gent es vegi submergida en la confusió. Espanya està malalta d'agnosticisme ateu. Tornem a sorgir brots d'un anticlericalisme vell, lleig i pobre, que fa molt de mal al nostre poble.

Qui trobi la seva vida, la perdrà, i qui hagi perdut la seva vida per causa meva, la trobarà (Mt 10,39).

Llegit aquesta nova Paraula de Jesús es posen de relleu dos tipus de vida per a l'home: la vida eterna, la seva vida, que l'home es construeix en aquest món, i la vida sobrenatural que li és donada per Déu, a través de Jesús, vida que no acaba amb la mort i que ningú no li pot prendre.

Enfront de l'existència, doncs, pots tenir dues actituds: aferrar-te a la vida terrena, considerant-la com l'únic bé, cosa que et portarà a pensar en tu mateix, en les teves coses, en les teves criatures; et tancaràs en la teva closca, afermant-te només tu mateix, i trobaràs com a conclusió a la fi, inevitablement, la mort. O bé, diversament, creient que has rebut de Déu una existència molt més profunda i autèntica, tindràs el coratge de viure de manera que mereixis aquest do fins al punt de saber sacrificar la teva vida terrena per l'altra.

"Qui trobi la seva vida, la perdrà, i qui hagi perdut la seva vida per causa meva, la trobarà".

Quan Jesús va dir aquestes paraules pensava en el martiri. Tu, com cada cristià, has d'estar disposat, per a seguir el Mestre i romandre fidel a l'Evangeli, a perdre la teva vida, ni que sigui morint de mort violenta, i amb això obtindràs la veritable vida. Jesús ha estat el primer de "perdre la seva vida" i l'ha obtinguda glorificada. Ja abans ens

Paraula de vida

Perdre és un guany

havia advertit que no teméssim "els qui poden occir el cos, però no tenen el poder d'occir l'ànima".

Avui et diu: "Qui trobi la seva vida, la perdrà, i qui hagi perdut la seva vida per causa meva, la trobarà".

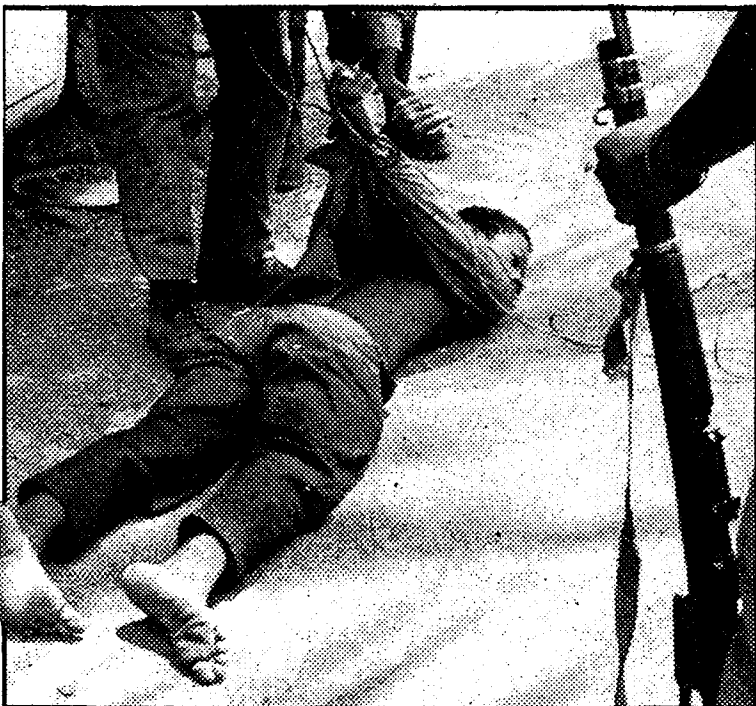
Si llegeixes l'Evangeli atentament, veuràs que Jesús retorna a aquest concepte ben bé sis vegades. És per demostrar la importància que té, i en quina consideració el tenia Jesús.

Però l'exhortació a perdre la pròpia vida, per a Jesús, no és solament una invitació al martiri. És una llei fonamental de la vida cristiana.

Cal estar a punt per a renunciar a fer de si mateix l'ideal de la vida, per a renunciar a la pròpia independència egoista. El veritable cristià, i per tant també tu, si vols ser-ho, farà del Crist el centre de la seva existència.

I saps què vol el Crist de tu? L'amor pels altres. Si fas teu el seu programa, t'hauràs, certament, perdut tu mateix i hauràs trobat la vida.

I no viure per si, ben cert que no és, com algú podria pensar, una actitud de renúncia i de passivitat. Com diu un teòleg: "No es tracta de menysprear la vida o de desinteressar-se'n, sinó d'engatjar la pròpia existència pel camí de l'amor". El compromís del cristià és sempre molt gran i el seu sentit de responsabilitat és total. Canvia només l'orientació, la finalitat.

tència pel camí de l'amor". El compromís del cristià és sempre molt gran i el seu sentit de responsabilitat és total. Canvia només l'orientació, la finalitat.

"Qui trobi la seva vida, la perdrà, i qui hagi perdut la seva vida per causa meva, la trobarà".

Ja des d'aquesta terra pots fer l'experiència que en el do de tu mateix, en l'amor viscut, creix en tu la vida. Quan hauràs esmerçat la teva jornada al servei dels altres, quan hauràs sabut transformar el teu treball quotidià potser monòton i dur, en un gest d'amor, sentiràs la joia de sentir-te més realitzat, més home.

"Qui trobi la seva vida, la perdrà, i qui hagi perdut la seva vida per causa meva, la trobarà".

Seguint els manaments de Jesús, que estan tots articulats sobre l'amor, després d'aquesta breu existència, trobaràs també l'eterna.

Recordes quin serà el judici de Jesús, l'últim dia?

Dirà als de la seva dreta (i tant de bo que tu siguis en aquella banda): "Veniu beneïts (...) perquè vaig tenir fam i em va donar menjar (...); era foraster i em va allotjar; nu i em va vestir..."

Per fer-te particip de l'existència que no passa, mirarà únicament si has estimat el teu proïsme i, segons ho hagin fet, ho tindrà com fet a ell.

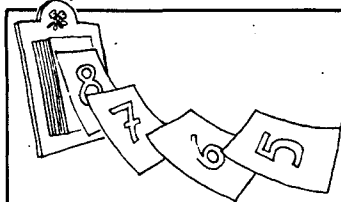
Com viuràs doncs aquesta Paraula? Com perdràs des d'avui la teva vida per tal de trobar-la?

Preparant-te a l'examen gran i decisiu per al qual has nascut.

Guaita el teu entorn, i omple la teva jornada d'actes d'amor. Crist se't presenta en els teus fills, en la teva esposa, en els teus companys de treball, de partit, de lleure... Fes el bé a tothom. I no t'oblidis d'aquells que pots conèixer cada dia pels diaris, a través dels amics, o per la televisió... Fes per tots alguna cosa, segons les teves possibilitats. Quan aquestes et semblin exhaurides, encara podràs pregar per ells, tant si són vius com si són morts. També aquest és un amor que val.

Chiara Lubich

Calendari

Diumenge, 19 de juliol. XVI del temps ordinari. Santes Justa i Rufina, verges i màrtirs. Santa Macrina, verge i Sant Pere de Cadireta, dominic.

El sol surt a les 4,33 i es pon a les 7,21 (hora solar).

Dilluns, 20 de juliol. Sant Elies, profeta. Santa Margarida, verge i màrtir. Sant Cassià, màrtir.

Dimarts, 21 de juliol. Sant Llorenç de Brindisi, caputxí i doctor; Sant Daniel, profeta i santa Praxedes, verge.

Festa major a Figols.

Dimecres, 22 de juliol. Santa Mª Magdalena, penitent. Sant Plató i Sant Teofil, màrtirs.

Festa major a Amès, Blancafort, Bonastre, Corbera de Llobregat, Esplugues de Llobregat, La Nou, Masquefa, Pont d'Armentera i Pradell.

Dijous, 23 de juliol. Sant Apol·linar, bisbe. Santa Brígida, vídua i santa Primitiva, verge i màrtir.

Divendres, 24 de juliol. Santa Cristina, verge i màrtir. Santa Niceta, màrtir. Sant Boris i Victor, màrtir.

Festa major a Lloret de Mar i Santa Cristina d'Aro.

Dissabte, 25 de juliol. Sant Jaume Apòstol, patró d'Espanya. Sant Teodomir, monjo i màrtir. Santa Valentina, verge i màrtir.

Festa major a 26 pobles de Catalunya.

Fira a Balsereny, Reus, Sant Feliu de Codines, Sant Pau, Sant Salvador de Toló i Solsona.

La Bíblia a l'abast

Justícia i bondat

(Sa 12: 13. 16-19)

Mai com avui el poble en general s'ha manifestat tan sensible a la justícia. Sobretot a la justícia social. Però potser també mai com avui tots plegats som víctimes de la injustícia. Fins i tot, defensant la justícia, arribem a ser injustos per a uns o altres. Sembla que justícia i bondat siguin dues realitats oposades, irreconciliables. Justícia sembla que lligui amb força, poder, i que no pugui combinar-se amb moderació, consideració, humanitat, bondat en definitiva. I no és així. La justícia sense la bondat pot convertir-se fàcilment en tirania. Llavors deixa de ser justícia. Podem dir que allò és la "nostra" justícia. Però ja no és la justícia estricta, universal, que mira tothom i a cadascú dóna el que li correspon, tot fent confluïr l'esforç i les càrregues de cadascú en el bé de tots.

La "nostra" justícia farà bé a alguns, mentre a d'altres els serà causa de mal. Tots els dictadors, els de tots els temps i de tots els àmbits, han predicat i justificat a ultrança la "seva" justícia, que a més diuen que és la que salva el poble. En nom d'aquesta justícia especial i carismàtica s'han omplert les presons, s'aterren llibertats fortes, rígides, poderoses. Per això ens cal mirar sempre el màxim exponent de la justícia veritable, que és Déu. Ell és l'ideal cap al qual ha de tenir qui vulgui ser just. **Fora de vós no hi ha cap Déu que vetlli sobre tothom, i a quin hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa** (v. 13). No oblidem que Déu és i es manifesta amor.

La vostra força és font de justícia

Els éssers petits, febles, quan es veuen amb algun poder a les mans solen ésser mesquins. Fan servir la força que els ve del poder per oprimir els altres i, si és precís, esclafar-los. Déu, en canvi, precisament perquè és totpoderós, es mostra gran en l'ús que fa de la seva força. **La vostra força és font de justícia** (v. 16a). I és que la força i el domini li són consubstancials, no són cap accident que li vingui de fora. Ell mateix és la força. **El mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració** (v. 16b). Sap tenir sempre a ratlla —en perfecte equilibri— el poder, i així es mostra tot bondat. **El poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà** (v. 18b).

Déu no talla les ales a ningú

Aquesta manera de ser de Déu totpoderós és camí d'esperança. De fet és possibilitat de construcció de la personalitat humana. Potser sigui aquesta la primera lliçó —i la més important— que el nostre text vol oferir-nos. Déu no talla les ales a ningú. Ha omplert de rutes el cel de tothom perquè tothom pugui realitzar-se plenament, malgrat les nostres falles —fins i tot malgrat el nostre pecat. Ell que és sant, no abat el pecador, sinó que cerca la seva conversió. **Heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats** (v. 19b). Sant Pau recollirà aquest ensenyament i el farà ressonar a les oïdes —el convertirà en tema de catequesi— dels cristians de Colossos (3:12-21) i el referirà sobretot a les famílies cristianes. Com si els digués: Alerta, els qui exerceu algun poder! **Sobretot pares no importuneu els vostres fills, que no es desanimin.** Es la gran lliçó del poder bondados —o de la bondat omnipotent— de Déu. **Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom.** (v. 19a).

Josep M. Aragonès

Temps i camins

La veu d'un infant

No fa gaire, una menuda va dir que s'estimava més veure el "Telediario", perquè tenia molta acció.

Certament aquest programa ha reflectit esdeveniments corprenedors del que sol succeir arreu del món.

Per als infants, doncs, caldria responsabilitzar-se més sobre tot allò que es relaciona amb l'agressivitat i la violència, sota els diversos aspectes de la vida.

Per altra banda els menuts no deixaran de copsar els fets inspirats en una recta intenció i generós lliurament, dignes de ser avaluats i el que es més important, dignes d'ésser imitats.

La bona disposició i el bon exemple són normes de conducta que sempre fan bé i que poden influir en el desenvolupament dels menuts que, com sol passar, imiten el que fan els grans.

Els petits són una font inegotable de preguntes d'observacions, d'actituds vers tot allò que veuen. Es per aquest motiu que convindria formar-los mitjantçant exemples que afavorissin llur disposició i responsabilitat cara al demà, que per ells hauria de ser clar, esperançat, lluminós i sense boires torbadores.

Pietat Campmajó

L'Església celebra

19 de juliol. Diumenge XVI de durant l'any. Lectures: primera, Sa 12, 13. 16-19; salm 85; segona, Rm 8, 26-27; tercera, Mt 13, 24-43.

20 de juliol. Dilluns de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: primera, Ex 14, 5-18; segona, Mt 12, 38-42.

21 de juliol. Dimarts de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: primera, Ex 14, 21-15; segona, Mt 12, 46-50.

22 de juliol. Dimecres. Santa Maria Magdalena. Lectures: primera, Ct 3, 1-4a; salm 62; segona, Jo 20, 1-2; 11-18.

23 de juliol. Dijous de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Ex 19, 1-2. 9; segona, Mt 13, 18-23.

25 de juliol. Dissabte. Sant Jaume, Apòstol. Lectures: primera, Fets 4, 33, 5; salm 66; segona, 2C, 4, 7-15; tercera, Mt 20, 20-28.

Catequesi dels signes

XXIX. Cura pastoral dels malalts

Antropologia del malalt

Cal veure sempre l'home enter: cos i ànima.

Tant la malaltia com la salut afecta les dues parts.

La salvació de Jesucrist és per tot l'home.

El malalt sofreig SOLITUD (separació), LIMITACIÓ (necessita). Perd força (dolor).

La malaltia és un mal, però no li hem de tenir por, sovint porta un bé.

Estar malalt és un temps de prova que ens purifica.

Cal identificar-se amb el misteri de la passió i mort de Jesús, perquè el sofriment sigui redemptor.

Hauriem de cuidar molt l'apostolat dels malalts.

Els familiars particularment, han d'ajudar els malalts, amb paraules de fe i pregària.

El dolor humà sempre angosta la consciència dels homes, la fe ajuda a entendre el misteri del dolor.

Cal lluitar sempre contra la malaltia i el dolor.

La comunitat cristiana ha de pregar pels malalts.

Al malalt en els seus moments de reflexió, li ve el pensament de la mort.

Morir és el més important de la vida.

Tota la vida ha de ser una preparació per la mort.

La comunió als malalts

Els malalts o ancians que el diumenge no poden participar a l'eucaristia de la comunitat, és convenient que

puguin també participar sovint de l'eucaristia per la comunió que se'ls porta a casa, especialment durant el temps pasqual.

Amb permís del sacerdot, alguns familiars o cristians qualificats, poden portar la comunió als malalts.

La darrera comunió que s'administra a un malalt, quan es preveu el seu traspàs d'aquesta vida a l'altra, és més solemne i s'anomena VIATIC. S'ha de procurar que el malalt estigui en ple ús de les seves facultats humanes i pugui renovar la fe baptismal.

QUI MENJA LA MEVA CARN I BEU LA MEVA SANG, TE VIDA ETERNA I JO EL RESSUSCITARE AL DARRER DIA.

Pregàries per encomanar a Déu els moribunds

Ajuden al moribund a acceptar, mirant i l'exemple de Crist, la seva pròpia mort amb esperança.

Són un consol pels familiars i amics cristians. El Ritual presenta alguns formularis: Paraules de Jesús, jaculatòries, lectures bíbliques, lletanies dels sants, pregàries litúrgiques o de devoció particular.

F. Xavier Parés

FESTES TRADICIONALS DE CATALUNYA

Una mostra de la vitalitat de la cultura tradicional

Hem procurat posar a l'abast de tothom un recull —certament incomplet— de les activitats i realitzacions de signe ben divers que han esdevingut tradicionals per la voluntat del poble. Un recull que ampliarem i completarem properament i que, tot just, serà el primer element d'una sèrie d'accions que ens han de portar a la realització d'una Guia Cultural de Catalunya on es trobin incloses totes les dades d'interès cultural del Principat: serveis municipals de cultura, entitats, fundacions, corals, cobles, grups folklòrics, sales d'exposicions, teatres i cinemes, museus, biblioteques, publicacions...

ALBERT MANENT
Director General d'Activitats Artístiques i Literàries.

Un calendari de festes i tradicions de Catalunya a l'abast de tothom. De venda a totes les llibreries P.V.P. 100 ptes.

JULIOL

Dia 12

TAÜLL:
Cursa de falles i "Ball Pla".

TOSSA DE MAR:
Aplec de Sant Benet.

Dia 13

TAÜLL:
"Ball de Sant Isidre".

Dia 15

TORREDEMBARRA:
Festa típica del quadre de Santa Rosalia.

Dia 16

(Mare de Déu del Carme).
OLOI:
Festa del barri del Carme; "Ball del Drac".

PALAMÓS
Processó marítima en barques i vaixells engalanats amb gallardets.

Costum igualment vigent a l'AMETLLA DE MAR, ARENYS DE MAR, l'ESTARTIT i EL PERELLÓ.

Dia 17

OLOI:
"Ball del Conill".

EL VENDRELL:
Festa del Pa Beneit.

Dia 19

BERGA:
Festa nacionalista del Pi de les 3 branques.

SANT FELIU DE PALLEROLS:
Mostra folklòrica de la Garrotxa.

Dia 20

LA RIERA DE GAIÀ:
"Ball de Santa Margarida".

Dia 21

BATEA:
Encesa de fogueres i penjada del ninot.

Dia 24

LLEIDA:
Processó infantil del Peu del Romeu.

LLORET DE MAR:
Aplec a l'Ermita de Santa Cristina; processó marítima. Tradicional "Ball d'Almoratxes".

Fogueres a les masies d'OLOST i SANT BOI DE LLUÇANÈS i també a PERAFITA.

Dia 25

(Sant Jaume)
BALAGUER:
Processó infantil amb fanalets, entre les capelles de Sant Jaume i de Santa Anna.

TUIXÉN:
Aplec de l'Ermita de Sant Jaume.

Dia 26

EL VENDRELL:
Castellers.

Dia 27

MATARÓ:
Festa Major; solemne ofici religiós en honor de les Santes Juliana i Semproniana; dormida dels gegants; entremès de la Momerota (Bou de Foc).

Dia 30

L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ:
Gegants i nans.

AGOST

Dia 3

GERRI DE LA SAL:
"Ball de la Morisca".

Dia 4

(Sant Domènec)
ARGENTONA:
Fira de càntirs.

Dia 5

(Mare de Déu de les Neus)
VILANOVA I LA GELTRÚ:
Balls de Bastons, de Gitanes, dels Pastorets i dels Diables. Castellers, gegants, la Mulassa i el Drac; cercaviles; bandes de música i castells de focs.

Dia 15

(Mare de Déu d'agost)
ALCANAR:
Corre-bous.

BARCELONA:
Festa Major de l'ex-vila de Gràcia, on es guarneixen els carrers.

BELLVER DE CERDANYA:
Aplec a l'Ermita de la Mare de Déu de Talló. "Ball Pla".

LA BISBAL DEL PENEDE'S:
Castellers (les tres millors colles de la temporada).

GÓSOL:

"Contrapàs de les Coces".

MOIÀ:

Dances populars: el «Pollo» de Moià.

PALAMÓS:
Festivàl de la cançó Marinerà.

RIBES DE FRESE:
Concurs de gossos d'atura.

SANT PERE DE TORELLÓ:
Aplec de la Mare de Déu de Bellmunt.

VILALLER:
Dances tradicionals de "l'Arrenca-ball" i el "Tatero".

Dia 16

(Sant Roc)
AMER:
"Sardana del Batlle".

BARCELONA:
Festa del barri de la Plaça Nova.

LA CAVA:
Fires del Delta de l'Ebre amb típiques curses de braus característiques en aquestes diades en diferents viles de la comarca.

FALSET:
Batalla de Flors amb carrosses guarnides al·legòricament.

SANT QUINTÍ DE MEDIONA
Festa Major; es dansen els Balls de Bastons i de Diables.

VILALLER:
Aplec a l'Ermita de la Mare de Déu de Riupedrós.

Dia 17

L'ARBOÇ DEL PENEDE'S:
"Ball de Diables", amb una representació de l'infern; castellers.

Dia 18

CERVERA:
Arribada de l'aigua de Sant Magí.

TARRAGONA:
Processó de l'aigua de Sant Magí.

Dia 19

(Sant Magí)
CERVERA:
Repartiment de l'aigua de Sant Magí.

TARRAGONA:
Festa popular de Sant Magí; castellers.

Dia 23

GIRONELLA:
"Ball de l'Almoratxa".

ROCALLAURA:
Aplec al Santuari del Tallat.

Dia 24

(Sant Bartomeu)
BARCELONA:
Festa del barri de Sants.

IGUALADA:
Gran demostració folklòrica comarcal; castellers.

PRAT DEL COMTE:
Jota tortosina.

LA SÈNIA:
Romeria a la Font de Sant Pere; curses de cavalls.

SITGES:
Dansa de la Moixiganga, els Balls de Bastons, de Cercolets, de Diables i dels Pastorets.

Dia 26

PRAT DEL COMTE:
Festa del fadrins.

Dia 28

(Sant Agustí)
GIRONA:
Festa del carrer de l'Argenteria. Es penja el ninot anomenat "el Tarlà".

Dia 29

CASTELLTERÇOL:
"Dansa de Castellcerçol" i "Ball del Ciri".

PALAU DE NOGUERA:
Contrapàs de la muntanya ponentina.

EL PORTELL:
Aplec de Sant Ramon Noïat, al Santuari. Té lloc una típica cavalcada.

TORTOSA:

Festa del barri de Remolins. "Jota Tortosina", el "Bolero" i el "Ball del Punxonet".

VILAFRANCA DEL PENEDE'S:
Gran exhibició castellera. Passejada del Drac.

Dia 30

CASTELLAR DE N'HUG:
Concurs de gossos d'atura, que apleguen el ramat.

LA SEU D'URGELL:
"Ball Cerdà".

TORTOSA:
"Jota Tortosina".

Dia 31

CASTELLTERÇOL:
"Ball del Ciri".

SETEMBRE

Dia 1

(Sant Gil)
SANTUARI DE NÚRIA
Festa dels pastors; concurs de gossos d'atura.

Dia 5

GOMBRÈN:
Ball de la "Gombrenyesa"; una versió especial del "Ball Cerdà".

Dia 6

ANGLÈS:
"Ball del Ciri".
CASTELLFOLLIT DEL BOIX:
"Ball de Faixes".

OLOI:

Ball de gegants, nans i cavallets.

PALAFRUGELL:
7a. Arrossada a Sant Sebastià; sardanes.

TORTOSA:
Festa de la Mare de Déu de la Cinta; processó amb la participació de les cuques feres, anomenades "Tortugues".

Dia 8

Diada de les Mares de Déu Trobades:

LES BORGES DEL CAMP:
Processó des de l'Ermita de la Mare de Déu de la Riera. "Ball de Diables", castell de focs d'artifici i sardanes.

FALSET:
"Jota Tortosina".
MONTBLANC:
"Ball de Bastons", "Ball de Nans".

OLOI:
Festes del Tura. Participació dels Gegants, el Lligamosques, els Cavallins i els Nans.

SANT PERE D'OSOR:
"Sardana dels Galluts" al Santuari del Coll.

SANTUARI DE NÚRIA
Aplec.

SOLSONA:
Festa de la Mare de Déu del Claustre. "Ball de Bastons".

VILADRAU:
"Ball del Ciri".

Dia 9

ESTERRI D'ANÈU:
"Ball Pla" i "l'Esquerrana".

Dia 11

CATALUNYA:
Diada Nacional.

Dia 12

AGRAMUNT:
Fan els "còssos" o cursa a peu.

CARDONA:
Festa Major; fan el típic "Corre de Bou".

GANDESA:
"Jota Catalana".

SANT JOAN DE LES ABADESSES:
Festa Major "Ball dels Pabordes".

Dia 19

CAMPDEVÀNOL:
Es balla la "Dansa" o "Gala", dansa que per la seva melodia és considerada una de les més boniques del patrimoni musical tradicional de Catalunya.

Dia 20

L'AMETLLA DE MEROLA:
Festa de Sant Mateu; processó i "Ball de Nans" i "Cascavells".

Dia 22

CALDES DE MALAVELLA:
Aplec a l'Ermita de Sant Maurici.

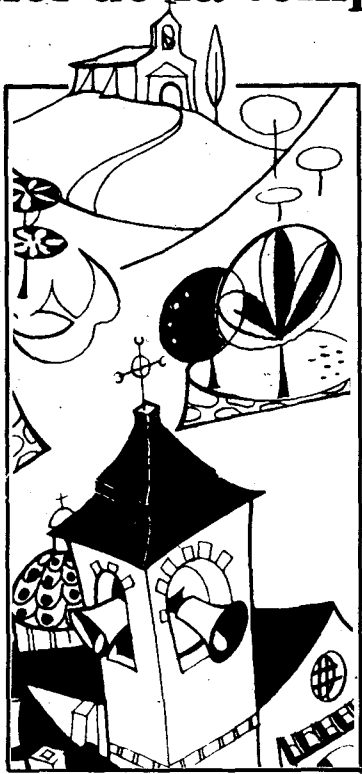
GENERALITAT DE CATALUNYA
Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació
Servei de Promoció Cultural (Secció de Cultura Tradicional)

Distribució: L'Arc de Berà - Centre Difusor d'Edicions Catalanes
Lluç, 10, 14 - Tel. 300 32 51 / 300 33 00 - Barcelona-5

Fent pinya

Bon inici de la temporada

Després de l'actuació valenciana, el dia de Sant Joan, la vila de Sant Pere de Ribes, el dia 28, va celebrar la seva festa major d'estiu, i hi actuaren totes les colles castelleres de la comarca del Penedès Marítim (anomenada també, del Garraf), a més de la vilafraquiniana. Hi va haver sorpreses, unes positives, com la de Mar de Vilanova, d'altres no tan bones com els intents de "carro gros" dels vilafraquinians; en conjunt, però, una jornada si bé llarga, interessant. Per cert que, a Sant Pere de Ribes, l'emissora local ha iniciat un espai setmanal sobre el fet casteller. Finalment, volem fer menció especial de la propera actuació conjunta de les colles Vella dels Xiquets de Valls i Castellers de Vilafranca, el dia 19, a la festa major de Santa Margarida i Els Monjos, on amb tota seguretat veurem l'intent de quatre de vuit per part d'ambdues.

tellers de Vilafranca.

Actuacions:

Los Brivalls de Cornudella.- Amb motiu de l'arribada del "foc de Sant Joan" a Reus, el dia 23, van descarregar el pilar de quatre i un altre.

Castellers de Vilafranca.- A Sant Pere de Ribes, el

dia 28, van descarregar la torre de set, el cinc i el quatre de set i el pilar de cinc, tot intentant el quatre de vuit dos cops (un desmuntat).

Els Bordegassos de Vilanova.- També a Sant Pere de Ribes, el dia 28, van descarregar el tres de set aixecat per sota i la torre de sis (al segon intent), tot "carregant" el quatre de set amb l'agulla al mig i el pilar de cinc. El dia 20, al barri local de Sant Joan, van descarregar la torre de sis, castells de sis nets i pilars de quatre. Abans, el dia 14, a Tarragona, a la inauguració del local de la colla Jove ciutadana, van descarregar el quatre de set, la torre de sis, el tres de sis aixecat per sota i alguns pilars de quatre.

Castellers de Vilanova-Colla de Mar.- La seva darrera actuació fou a Sant Pere de Ribes, el dia 28, on descarregaren una de les millors actuacions seves amb el tres i el quatre de set, la torre de sis i el pilar de cinc. Abans, el dia 14, a la pròpia vila i en homenatge a la vellesa, van descarregar castells de sis (normals i nets) i un pilar de quatre per sota.

Jaume Casanova "Crossa"

Pròximes actuacions:

18 de juliol.- A Les Peces: Vella dels Xiquets de Valls.
19 de juliol.- A Santa Margarida i Els Monjos: Vella dels Xiquets de Valls i Cas-

La sardana i la dansa

Ensenyament

La quantitat de persones que es dediquen, anònimament, a l'ensenyança de la sardana, fornint dia a dia, nous dansaires, és quantiosa, i constitueix un veritable pacífic exèrcit, l'única arma del qual és el lliurament a la difusió de la nostra dansa nacional.

En reconeixement a tots ells reproduïm avisos d'uns quants dels molts cursets d'ensenyament que es realitzen.

En primer lloc cal fer menció de la recent cloenda del IV curset realitzat a la Plaça de Catalunya, sota el suport de la firma "El Corte Inglés", que ha reunit més de sis-cents alumnes. Les classes es fan a l'aire lliure, els dissabtes, a càrrec de monitors de la Unió de Colles, i el dia de la cloenda, que enguany fou el 20 de juny, es realitzà una ballada de sardanes amb cobla, que comptà amb l'actuació de La Principal de Barcelona.

Des del Segrià, el Grup Sardanista Montserrat ens envia notícies de l'èxit de participació del Curset de Sardanes que darrerament s'ha iniciat a la vila d'Almenar, per part de la Secció Sardanista "Clavellina", del Sícors Club de Lleida, en la qual hi participen gairebé tres-centes persones de l'esmentada població. Igualment, l'esmentada entitat lleidatana porta a terme actualment un altre curset de formació de nous sardanistes al Soleràs.

Per la seva part, l'Agrupació Sardanista de Farners anuncia que ha iniciat un curset de ballar sardanes al Pati de les Escoles Nacionals de Santa Coloma de Farners, a partir del dia 1 de juliol; les sessions d'ensenyament són a càrrec de Lluís Solà i Rosa Noguera, cada dilluns, dimecres i divendres, a les sis de la tarda, tot donant les primeres nocions de la dansa, i cada dijous i dimarts, a les deu de la nit, amb indicacions del sistema de comptar i repartir.

Evidentment les notícies facilitades són minses en quant a densitat, perquè li és fàcil, a qualsevol ciutadà, trobar un local a la seva població, on un grup, i a vegades una sola persona, realitza el seu apostolat, mercès al qual aprendrà a ballar la sardana i ensems podrà, si ho desitja, gaudir d'un ambient de companyerisme, ja que són molt freqüents la duplicitat d'activitats entre els cursetistes, ampliant les classes amb excursions, assistència a aplecs, festes i tot aquest enfilall d'actes que fan més agradable la convivència... i ens deslliguem del rentacervells de la televisió.

Josep Ventura

El gegant dels aires

Més content que unes Pasqües, el petit James s'acabà de vestir, car res li era tan agradós com anar en companyia de qualsevol dels seus dos protectors.

Tal com ho havia dit, en Lluís anà a cercar el tauló, i, carregant-se'l a l'espatlla, un per cada cap, varen emprendre el camí, portant a les butxaques totes les provisions que van poder recollir.

Passarem per alt el gran nombre de dificultats que varen haver de vèncer per arribar a la vista de la Catedral. L'escabrositat de les roques, la falta absoluta de camins, el cansament, el pes feixuc que duïen, tot va ésser vençut per la ferma voluntat d'en Lluís i el desig de fer-se útil d'en James.

Aquest, ja fort de natural, s'afanyava en alleugerir tant com podia del pes del tauló en Lluís, i cada cop que aquest es deturava per reposar, el negret cuitava a dir-li que si ho feia per ell que no calia, perquè no estava pas cansat. De totes maneres, en Lluís l'obligava a seure i així, prenent repòs de tant en tant, varen arribar sense mal major a divisar aquell fenomen de la naturalesa, aquell castell natural de pedres acumulades per algun accident volcànic, que en Lluís anomenava la Catedral.

Quan hi varen ésser més a prop, en Lluís va mostrar al negret l'obstacle que li havia privat, l'altre cop que ho provà, d'arribar al cim.

Davant mateix de la Catedral, s'hi obria un espadat esgarrifós. Era ample d'uns tres metres solament, però la seva profunditat era extraordinària; semblava talment que havien estat tallades a pic les dues colossals parets que formaven l'abisme.

Només que d'atansar-se a la vora d'aquest espadat esglaiador, el vertigen semblava emparar-se de l'atrevit que s'hi atansava, i el feia recular.

Així i tot, el negret volgué ésser tafaner i s'hi atansà per tirar-hi una pedra. La pedra reboté contra les parets, es sentí durant una estona i esperdè després la remor en les profunditats.

La idea d'en Lluís era col·locar el tauló que havien portat entre les dues vores de l'abisme, suspès per les extremitats. La realització d'aquest pla era més difícil del que podia semblar a primer cop d'ull. Sense ningú a l'altra banda per prendre el tauló, el més probable seria que en intentar col·locar-lo els caigués i resultés així inútil la feina d'haver-lo portat fins allí. En Lluís bé prou havia portat cordes per facilitar l'operació, però sempre resultava aquesta impossible, per falta d'algú a l'altra cingle que, prenent les cordes, pogués estirar el tauló fins allí.

Aquest inconvenient es presentà insoluble als ulls d'en Lluís.
—Em sembla que haurem fet el viatge en va —va dir, al cap d'una estona de rumiar.
—¿Per què, missenyor?
—Perquè des d'aquí no ho podem pas arreglar. Caldria que hi hagués algú a l'altra banda de l'abisme.
—Aleshores estem salvats! —va exclamar en James, saltant d'alegria.
—Sí que ho encertes. ¿No veus que és impossible passar a l'altra

La partitura setmanal

El Vent

Cançó popular potonesa
Adapt. d'A. Martorell

§ Tornada

So bre els cims (sobre els cims) im-po-nent (im-po-nent), res no es
sent (res no es sent) sinó el vent (sinó el vent) res no es veu (res no es veu) sinó el
cel (si no el cel), res no torba el cor fi-del amb l'es-
prit (amb l'esprit) a-ma-ent (a-ma-ent), ens en-rem a cer-cà el
vent 1) La ru-ta és du-ra fins la ca-re-na pe-ro el co-
rat-ge a-munt ens me-na, dins l'hu-ra-cà, nos-tres can-
ta-des, ens lliu-ra-ran de tot tur-ment, dins l'hu-ra-
cà nostres can-ta-des s'omplim de jo-ia i de vent.

2) El pic s'aixeca lluny de la terra i ens acostem vers la claror; neu, aire i sol, cimes amades en l'esplendor de l'huracà. Vostre record, cimes amades, en nostre cor, sempre viurà.

Sobre els cims,...

Canteu aquesta cançó a tall d'himne: decidit i valent.

Costums i tradicions

De quan sant Jaume anava per Catalunya

Segons velles cròniques que algun autor modern ha qualificat de fantosiques, sant Jaume havia predicat a Mataró, Badalona i Barcelona. Sembla més clar que passà per Lleida, segons tradició molt ben fonamentada a criteri de notables estudiosos.

Poca cosa es diu, en canvi, d'Igualada. Cal recórrer a la llegenda que narra com, anant l'apòstol per les terres de l'Anoia, sense recursos i extremament fatigat, hagué de parar quan encara li mancava una mitja hora per arribar a Igualada on tenia el propòsit de pernoctar.

Las, esgotat, doncs, restà en aquell lloc, sense esma i amb la mirada perduda entre les ombres de la nit que avançava. De sobte veié una llum intensa cobrint la muntanya de Montserrat i al cim, la Mare de Déu amb el Fillet a la falda. Caigué de genolls, mentre pels aires ressonaven cants angèlics. I venerà la Verge que volgué aconhortar-lo amb la seva visió. Per això, en record d'aquest fet, s'erigí en aquell lloc, la capella de sant Jaume ses Oliveres.

Ja sé que hi ha molt d'anacrònic en aquesta llegenda, però no deixa de tenir el seu

encís; com deliciosa és la seva germana lleidetana a la qual feiem referència abans. Car convé dir —per si algú no ho sap— que també anant de camí en direcció a Lleida, el sant s'hagué de parar abans d'arribar a la ciutat. Se li havia clavada una espina al peu i no podia caminar. I com va passar-li a Igualada, la nit li caigué al damunt.

Segons la tradició, la Verge Maria, amb un seguici d'àngels que portaven fanalets, va presentar-se-li i li arrencà l'espina. Hi ha qui, volent tirar aigua al vi, explica que no foren àngels, ni la Verge, sinó uns veïns els quals acudiren a auxiliar-lo, però encara que hagués estat així, qui els hauria avisat?

El cas és que igualment com succeí a Igualada, en aquell lloc els devots aixecaren una capella que duu el nom de Peu del Romeu. Aquest és l'origen del costum lleidatà de la processó dels fanalets. Es a dir, un seguici d'infants portant fanalets com feien els àngels, van, la nit de sant Jaume, des de la capella del Peu del Romeu, a una altra també dedicada a l'apòstol, al carrer Major, cantonada al de Cavallers, cantant aquesta cançó:

“Sant Jaume ve de Galícia, / sant Jaume ve d'Aragó, / i a Lleida va deixà estesa / la fe de Nostre Senyor. / Sant Jaume ve de Galícia, / s'atura al Peu del Romeu, / li baixen a treure, els àngels, / una punxa que té al peu. / Veniu, veniu, fills de Lleida, / veniu tots en processó, / que el sant des del cel vos crida / per dar-vos sa protecció”.

Sense malícia, els infants n'inventaren una estrofa més: “Sant Jaume de re-galícia, / sant Jaume de rega-ló, / a les dones xocolata, / als homes cop de bastó”.

També a Balaguer es feia una processó de fanalets de paper que anava des de la capella de santa Anna a la del sant de qui parlem.

Ens queden a les alforges, o en el sarró de caminant d'altres mostres de la devoció catalana a l'apòstol, però avui acabem amb una cançó de bressol molt popular: “Sant Jaume, patró d'Espanya, / feu aclarir tot el món, / que tinc la bugada estesa i la pasta bona al forn, / els bouets a la llaurada i els cantirets a la font”.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

L'indonesi català

Aquest dies he conegut i tractat un xicot jove d'aspecte inequívocament oriental que viu una mica més amunt de casa. Estatura moderada, color bru i pàl·lid, ulls esbiaixats protegits per unes ulleres gruixudes i un somriure ample i incansable. Segons em diu és indonesi, d'una petita illa del seu país. El motiu d'haver-hi entaulat conversa ha estat l'agradable sorpresa de sentir-lo expressar-se en un català absolutament correcte i amb una naturalitat i fluïdesa que ja voldrien molts dels que es dediquen professionalment a parlar en públic. M'assabenta que és professor d'idiomes, —anglès, alemany, francès—, i que després d'haver-ne ensenyat en una coneguda acadèmia, ara s'ha establert per compte propi.

La conversa va endavant i aviat intercanviem punts de vista sobre la llengua catalana, atesa la meua condició de professor en l'exercici, i també per la meua amistat amb el malaguanyat Antoni Comas, del qual ell havia estat alumne i admirador. El català és la seva llengua d'adopció des de que viu entre nosaltres, la considera un enllaç idoni per a les llengües que ensenya, més flexible i apte que el castellà, que també coneix, però que no fa servir, llevat del cas d'haver de resoldre tràmits burocràtics a les oficines de la policia estatal. És conscient de fer servir la llengua del territori que ocupa, en el bon sentit de la paraula.

Em lliura una targeta on consta el seu nom, professió, l'adreça, població i per torna, Països Catalans, en el lloc on molts posaríem Espanya. És per aquest detall, el de sentir-se i proclamar-se integrat als Països Catalans, cosa que declara explícitament a la bústia i a la porta de casa seva, que ha obtingut el refús d'alguns dels veïns del bloc de pisos on viu. L'home m'explica consternat que fins i tot li neguen el salut uns quants veïns que es deuen sentir molt espanyols. (?)

Actituds com les de l'indonesi somrient reconforten i garanteixen l'esdevenidor de la llengua catalana.

Actituds com les dels seus veïns d'escala, o com les dels valencians que tots vam veure a la televisió exhibint una pancarta que deia: “Primer moros que catalans”, o com la del senyor Amando de Miguel i els seus sequaços, apunten a la supressió de la nostra llengua i de la nostra cultura, curt i ras. Hem de posar-hi el coll perquè no se'n surtin.

Perles ortogràfiques

El Ministeri d'Hisenda va publicar un opuscle molt ben editat, molt ben il·lustrat i amb instruccions molt clares per fer la Declaració Simplificada de l'Impost Sobre la Renda de les Persones Físiques. Cal lloar la iniciativa de fer-lo bilingüe, però és de doldre que a la part catalana, amb lletres titulars de les més grosses digui: Classe, forma y justificant de l'ingrés. Aquesta i grega, que hauria hagut de ser llatina.

Albert Pera

Cuina

Mª Glòria Muntañola

Pâte de pits de pollastre i pernil

2 Pits de pollastre	150 gr. de mantega
150 gr. de pernil del país	2 capsetes de gelatina
150 gr. de pernil dolç	2 cogombres petits
1 llauana de trufes	una mica de llard.

Es couen els pits de pollastre amb una mica de llard. Ha de coure's durant un quart d'hora; després s'han de trinxar juntament amb els dos pernills. Prepareu la gelatina talment com indicà el paquet, però posant-hi una mica menys d'aigua perquè quedi més endurida. Cobriu amb la gelatina el fons d'un motlle allargat, deixeu-ho refredar i col·loqueu-hi després, trossets de cogombre i de trufa, i una mica més de gelatina per a fixar-lo.

Apropeu la mantega a l'escalfor i quan sigui tova barregeu-la amb tot allò que ja heu trinxat abans, rectifiqueu-ho amb sal i pebre i afegiu-hi el suc de la trufa i, també, les trufes a trossets.

Ompliu el motlle amb la massa que posarem en una mànega i boqueta llisa grossa, procurant que no toqui la vora del motlle. Poseu-ho, després a la nevera perquè la mantega s'endureixi i després, ompleneu-lo, pels voltants i al damunt, amb la resta de la gelatina.

Poseu-ho a la nevera fins que estigui completament fred. Per treure'l del motlle, passeu-lo uns moments per aigua calenta.

Adorneu-lo, després, amb amanida molt fina i ou filat.

60

Josep M.ª Folch i Torres

banda?

—Impossible? Jo hi passaré, missenyor.

—Què dius ara! ¿Que t'has tornat boig?

—No, missenyor. Jo saltaré. Molts cops he hagut de fer salts més llargs, que no pas aquest, fent de grumet.

—Mai no permetré que exposis la teva vida per una cosa així. Si hi hagués veritable necessitat de passar a l'altra banda i si d'això depengués la salvació de tots nosaltres, potser acceptaria el teu generós sacrifici; però ara, per una cosa així, només que pel gust de furetejar per aquestes roques, no vull que t'exposis.

—Però jo sé —va replicar el negret— que missenyor fa temps que voldria conèixer aquelles roques, veure-les i tafanejar-les. Si no hi tingués molt interès, ben cert que no s'hauria pas pres la pena de carretejar aquest tauló des de tan lluny, i com que jo veig que missenyor estaria molt content de poder arribar-hi, i a mi no em serà gens costós de fer el salt que és menester...

—Et dic que no i que no. No vull que en parlis més, perquè només la idea de que tu saltessis pel damunt d'aquest abisme, ja em posa pell de gallina.

El negret, temerós d'enutjar el seu protector, no insistí més, però el seu propòsit no el deixava córrer així com així.

Asseguts en una roca, varen menjar un bocí per refer-se, després del qual, en Lluís, que es sentia un sic cansat de la caminada, s'estirà per terra per prendre una estona de repòs.

En James es quedà assegut vora seu. Al cap d'una estona, pel respir d'en Lluís, comprengué en James que aquell s'havia adormit profundament.

De sobte, una idea atrevida se li acudí: “Si aprofitant el son d'en Lluís provés de saltar a l'altre cingle”...

La temptativa era perillosíssima. Qualsevol distracció podia fer-li errar el salt i estimbar-se irremissiblement. Calia tenir l'esperit d'en James per proposar-se una cosa semblant. Calia tenir, com el tenia el negret, el desig d'ésser útil al seu estimat protector.

La idea de l'alegria que tindria en Lluís, si en despertar-se trobava en James a l'altre costat, fou el que el decidí.

Sense pensar-s'hi més, s'alçà del lloc on estava, i de puntetes se'n anà a mirar l'abisme. D'una mirada mesurà la profunditat esgarrifosa... Caure allí era soterrar-se per sempre més. Després es fixà amb l'amplada de l'esvoranc que formava l'abisme i es digué: “Gran cosa, saltar tres metres d'amplada!”

En veritat, tres metres d'amplada no és gran cosa quan són a pla terreny, però quan aquests tres metres separen el buit d'un abisme sense fons, no és pas el mateix.

Però en James no volia pas pensar-hi amb el que hi havia entre aquests tres metres. El que a ell l'interessava era arribar a l'altra banda abans que en Lluís es despertés, car a ben segur que no li permetria exposar-se.

DIUMENGE 19

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.03 PARLEM
10.30 SANTA MISSA. Congrés Eucarístic Internacional
12.00 GENT JOVE
13.00 TEMPS I MARCA
14.30 INFORMATIU
15.00 NOTICIES
15.30 AVENTURES DE TOM SAWYER
16.00 LA CASA DE LA PRADERA
16.55 DOCUMENTAL
17.45 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 EXTERIOR DIA
18.35 NOMS D'AHIR I D'AVUI
19.00 LA DANSA
19.35 ELS NOUS VENJADORS
20.30 ANEM A VEURE
21.00 NOTICIES
21.20 ESPORTIU
22.05 REVISTA DE TOROS
22.35 TERTULIA AMB...
23.35 ENREDO
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 D'UN TEMPS, D'UN PAIS
14.25 RECURS DE SERIES

CIRCUIT ESTATAL

15.30 L'INCREDIBLE HULK
16.15 DIBUIXOS ANIMATS
16.30 MES ENLLA
17.00 LOU GRANT
18.00 FESTIVAL TV
19.00 FUTBOL
20.00 EL TESTIMONI
21.00 MEMORIES DEL CINE ESPANYOL
22.00 LLARGMETRATGE: "Al filo de la oscuridad", 1943
24.00 COMIAT

DILLUNS 20

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 PASSEM-HO BE
14.25 MIGDIA
17.00 CURT
17.15 AVUI: CINEMA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 CIRC
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC

19.01 DIBUIXOS ANIMATS
19.05 JOEY Y EL HALCON ROJO
19.35 INFORMATIU JUVENIL
20.00 MA A MA
21.00 TELEDIARI
21.35 LLAPIS I PAPER
22.40 WILL SHAKESPEARE
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 AVENTURES DE SUPER-RATON
20.35 CURTMETRATGE
20.50 CINE CLUB. Cicle Katharine Hepburn: "Amor entre las ruinas", 1974
22.40 HORIZONTOS
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIMARTS 21

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 JOCS DE VACANCES
14.25 MIGDIA
17.00 TERENCI A LA FRESCA
17.45 CANTEM
18.15 RUSIÑOL. ASPECTES I PAISATGES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 LA BATALLA DELS PLANETES
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
19.01 DIBUIXOS ANIMATS
19.05 UN MÓN PER A ELLS
20.00 OBJECTIU
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.40 DALLAS
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 ELS NOIS DEL 47 A

20.30 RETRAT EN VIU
21.30 AMUNT, AVALL
22.20 CONCERT DE ROCK
22.35 ANIMACIÓ
22.45 FLAMENC
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIMECRES 22

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 JOCS DE VACANCES
14.25 MIGDIA
17.00 CICLE TEATRE S. RUSIÑOL
18.00 MEMORIA POPULAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 PREMIS INTERNACIONALS DE TEATRE: "Nikkolina"
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
19.01 DIBUIXOS ANIMATS
19.05 GRIZZLY ADAMS
20.00 OFICIS PER RECORDAR
20.30 UN MON FELIÇ?
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "El ladrón rebelde" 1969
23.40 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 CASTELL DE CLOPPA
20.11 AUBREY
20.30 ENTRE DOS CLARORS
21.00 PROGRAMA DEDICAT A TCHAIKOWSKY
23.15 POLIESPORTIU
23.45 NOTICIES
24.00 COMIAT

DIJOUS 23

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 JOCS DE VACANCES

14.25 MIGDIA
17.00 VOSTE PREGUNTA
18.00 AMB TONS I SONS
18.30 LES GUILLERMINES DEL REI SALOMÓ

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRÒNICA-3
16.05 EL BOSC DE BRENDON
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
19.01 DIBUIXOS ANIMATS
19.05 EL GRAN CIRC DE TVE
20.00 MUSICA MAESTRO
20.25 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
21.35 AQUESTA NIT
22.40 TAUROMAQUIA
23.35 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 LES VIDES SECRETES DE WALDO I KITY
20.30 II GUERRA MUNDIAL. DIARI D'UN SOLDAT
20.55 ZARABANDA (REVISTA D'ESPECTACLES)
21.50 BENNY HILL
22.15 MUSICAL EXPRESS-AMICS
23.15 NOTICIES-2
23.30 POLIESPORTIU
24.00 COMIAT

DIVENDRES 24

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 PASSEM-HO BE
14.25 MIGDIA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.05 POPEYE
16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
16.35 L'ESTEL BLANC
17.00 VIDA D'ESTUDIANT
17.50 BLA, BLA, BLA
19.05 SPIDERMAN
19.30 LA BOSSA I LA VIDA
20.00 PRENGUI LA PARAULA
20.25 VAL MES PREVENIR
21.00 TELEDIARI

21.35 TENSION: "La noche es la hora de matar"
22.50 L'ACTOR I ELS SEUS PERSONATGES
23.55 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.15 NOTICIES-2
19.30 LA CLAVE
23.45 NOTICIES-2
24.00 COMIAT

DISSABTE 25

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

11.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

11.02 SANTA MISSA
12.00 SABADABADA
13.00 CONCERT. Orquestra Sinfónica de Viena
14.00 INFORMATIU
15.00 NOTICIES
15.30 ELS PICAPEDRA
16.00 PRIMERA SESSIÓ: "El renegado de Arizona" 1965
17.35 APLAUSO
19.15 VACANCES A LA MAR
20.30 EL BOTANIC
21.00 NOTICIES
21.20 INFORME SETMANAL
22.05 DISSABTE CINE... "San Francisco, ciudad desnuda". 1973
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 EL CASTELL DELS TRES DRAGONS

CIRCUIT ESTATAL

15.30 RAFFERTY
16.20 FLASH GORDON
16.45 DIBUIXOS ANIMATS
17.00 ELS CRISTIANS
17.50 RETRANSMISIÓ ESPORTIVA
19.30 PRENGUI I LA PARAULA
20.00 IMATGES
20.45 LA CASA DEL TERROR
21.40 TROBDES AMB LES LLETRES
22.55 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
24.00 COMIAT

Guia editorial

LIBROS NUEVOS PARA EL VERANO

- EL HOMBRE NUEVO. B. Forcano, L. Boff y otros
- MARIA DE NAZARET: MUJER, CREYENTE, SIGNO. M. Rubio
- LA ORACION DEL CORAZON. J. Lafrance
- CÁNTOS DE LA IGLESIA ANTIGUA PARA LA IGLESIA DE SIEMPRE. L. Nos
- PUSTINIA. ESPIRITUALIDAD RUSA PARA EL HOMBRE OCCIDENTAL. C. de Hueck - Doherty

Y PARA LOS QUE NO TIENEN TIEMPO:

- EL PUESTO DEL HOMBRE EN LA FILOSOFIA CONTEMPORANEA. C. Díaz
- CULTURA Y LIBERACION. N. Alcover
- MORAL PROFESIONAL. J. M.ª Vázquez
- ¿UNA IGLESIA EN TRANSFORMACION?. J. M.ª Laboa
- DOGMATISMO Y EDUCACION. L. López-Yarto
- CARTA A UN HERMANO CATOLICO. Max Thurian

NARCEA, S.A. DE EDICIONES DR. FEDERICO RUBIO, 89 - TELS. 254 64 84 - 254 61 02 - MADRID-20

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

ANUNCIEU-VOS A

**Catalunya
Cristiana**

mulletton

para la higiene del cuerpo y del hogar.

compresas
adhesivas

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
muli
10 unidades

tissue higiénico

comfort
en paquetes de
2 rollos
Ideal (parturidos)
en paquetes de 2 rollos
noble (dosis hora)
en paquetes de 2 rollos

servilletas

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

braguitas pañal

medio día
en bolsas de
20 unidades
media noche
en bolsas de
15 unidades
primero paso
en bolsa de
12 unidades

paño de
celulosa

normi
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
250 gramos